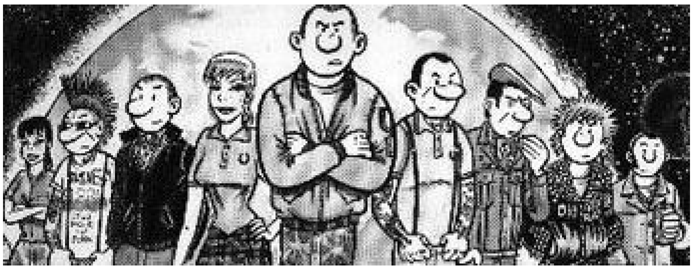
BARKÓKEFE

fanzine

3. szám

2010/11. tél

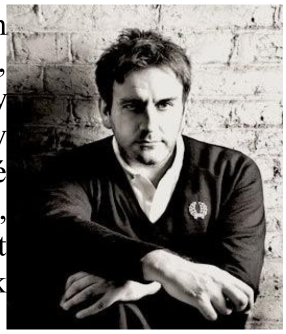

Ez itt a pezsgőbontás ideje! Ugyanis bő tíz éve, 2001 júliusában volt utoljára példa arra, hogy magyar szkinhed fanzine 3. számmal állt elő. A Skinbomb és a Radical Roots szűk táborába végre a Barkókefe is bekerült ezzel az új kiadvánnyal. Ugyanis a 2000-es évek folyamán sajnos az összes magyar szkinhed-Oi! fanzine leállt két szám után. A felső három közé be lehet még venni a Sound of the Streetset is, ők egy nulladik szám után adtak ki még kettőt, ami összesen három, bár az utolsó számukra azt írták, hogy 2. szám, szóval hivatalosan sajnos ott is csak kettő készült. Innentől kezdve tehát a három elkészült szám lesz az alap, ezt kell elérni. Persze, jó lenne minél többet kiadni, de ez a harmadik szám egyelőre azért készült el, hogy újraélessze a 2. számnál történő elhalásokat. A tartalom igen nehezen jött össze, ezt már az előző kiadásánál is éreztem, hogy a jövőben elfogynak az elkészített dolgok, úgyhogy legközelebb alaposabb előkészületekre lesz szükség. Aggodalomra azonban nincs ok, a készítés utolsó fázisában érkeztek a nagy ötletek.
Egyébként a második számból még kevesebb fogyott el, mint az elsőből. Illetve az első számból a második kiadásával egy időben is történtek újranyomások, míg a másodikról ez annyira nem mondható el. Illetőleg a második számhoz nem kapcsolódnak olyan legendás sztorik, mint az elsőhöz, melyről az előző bevezetőjében írtam. Említésre méltó pozitívum, hogy több külföldihez eljutott a fanzine, mint az első, igaz, sokat nem tudnak vele kezdeni, ha nem értik a magyart, bár volt rá példa, hogy valakinek lefordították magyarról a szöveget angolra, hogy megértse. Érkezett olyan építő kritika, hogy több magyar zenekarral kellene foglalkoznom, ehhez igyekeztem magam tartani, az pedig már csak szerencse, hogy pont az idősebb (de nem öreg) korosztályt sikerült megtalálnom. Koncertekről nehéz lett volna írnom, mert bár sok kis koncertre jutottam el, ezekről nem tudnék olyan hosszan írni, mint a korábbi számokban tettem; ezért csak egy került terítékre.
Felmerült, hogy ez a szám egy másik fanzine-nel közösen, split kiadványban jelenjen meg, de erre nemet mondtam, mondván, a harmadik szám is legyen független (a fenti rossz sorozat megszakítása végett), aztán később meglátjuk, hogy az a bizonyos fanzine (új névvel vagy a régivel) készen áll-e majd a kiadásra és az újra próbált együttműködésre.
A MySpace pedig csúnyán átvert. Azt eddig is tudtam, hogy az új profilok borzalmasan néznek ki, ami annyira nem is zavart, hiszen engem nem érintett igazán. Aztán egy mámoros novemberi éjszakán épp belépek kedvenc oldalamra, ami kb. addig a pillanatig volt a favorit. Történt ugyanis, hogy átváltott a 3.0 profilra a szájt – magától. Én ugyanis biztosan nem nyúltam hozzá, meg hülye is lennék, lévén már tapasztaltam, hogy milyen az új kinézet, és nincs visszaút, ha átállítottad, akkor így jártál. Majd egy éves Facebook-utálatom azon az estén ért véget; beregisztráltam, mintegy bosszúként. A szomorú az egészben, hogy főleg arra használtam a MySpace-t, hogy a fanzine-hez szükséges cikkeket összeszedjem, erre jelen pillanatban nincs türelmem, a megújult felületen böngészni a zenekarokat eléggé lehangoló – ezért is jó, hogy most elővettem a magyar zenekarokat, a jövőben meg át kell állni a klasszikus e-mailező kapcsolatfelvételre.
Koncertek szempontjából igen jónak ígérkezik a következő néhány hónap. Ez leginkább majd a pénztárca ürülésén fog meglátszani, ugyanis egyre több határon túli helyszín és időpont is érdekel legalább annyi embert itthon, hogy megérje kisbuszt, autót indítani, vagy együtt vonatozni a szomszédos országokba.
Új rovat indul Kvíz néven. Minden számban egy kérdést teszek fel, a helyes megfejtést beküldők között ezúttal egy darab Mr. Symarip Back from the Moon matricát sorsolok ki. A kérdés: mi a neve a This is England 86-ben Woody édesanyjának? Beküldési határidő: 2011. április 7. a lent található ímél címre. Remélem, a 2011-es év legalább annyi emlékben fog bővelkedni, mint a tavalyi, kiegészülve egy-egy olyannal is, ami 2010-ben nem volt meg. Tartsd a szavad! Oi!

noesarm@gmail.com | **tlis.uw.hu** | facebook.com/coimbraale | myspace.com/noesarm

AKTUÁLIS

2010. augusztus 12-e magyar viszonylatban fontos nap volt, hiszen sokan talán aznap látták utoljára a Specialst élőben: korábban arról szóltak a hírek, hogy a zenekar folytatja a turnézást 2011-ben is, Terry Hall ezúttal úgy nyilatkozott, hogy bár nekivágnak a turnénak, számukra ez lesz az utolsó. Így aki még szeretné őket látni, feltétlenül keresse fel az európai és angol turné valamelyik állomását, mert vélhetően többé ezt nem teheti meg. Érdekes, hogy felreppent olyan hír, miszerint új számokat írnak, de erről csak annyit mondott Hall, hogy élőben továbbra is két nagy- és egy kislemezről játszanak dalokat, tehát valószínűleg ne számítsunk új albumra sem.

A Street News fanzine készítője felvarrók és pólók készítését vállalja. A skabo.mail@gmail.com címen adhatjátok le rendeléseiteket. A felvarrók hímzettek. Pólók több színben és méretben, elég elküldeni a kívánt mintát képfájlban, a részleteket pedig ezután érdemes megbeszélni.

Kiváló első félévnek lehet szemtanúja a bécsi közönség februártól júniusig. Néhány héttel ezelőtt a német **Stomper 98** látogatott az osztrák fővárosba, ahol kimerítő koncertet adtak további osztrák előzenekarok segítségével. Március 12-én a Two Tone brightoni nagyágyúja, a **Hotknives** érkezik az OST Clubba, ami sajnos egybeesik a győri Oppressed-bulival, így számomra például kimarad. A ska és reggae rajongóinak azonban nem érdemes csüggedniük, április 24-én, húsvét-vasárnap **Mr. Symarip** aka **Roy Ellis** fog fellépni, az előzenekarok között ott van a magyar **Three Teadies** is. Június 4-én nem kisebb nevek, mint a londoni **Last Resort** és a párizsi **HardxTimes** lép fel a Szene Wien elnevezésű helyen. Öt nappal később pedig még egy nagy angol név, az **Adicts** teszi tiszteletét az Arénában. A város adott, szálljuk meg őket!

Németország nyáron mindig bővelkedett Oi! fesztiválokban, ott van/volt például a Total Oi! és az Oi! The Meeting, most pedig a Randale Records kezd szerveződni. Május 7-én és 8-án kerül megrendezésre a Randale Meeting névre keresztelt hétvége Schrambergben. Rejtély, hogy miért szombatra és vasárnapra gondoltak, de az is lehet, hogy csak az évváltás kerülte el a figyelmüket, és egyébként 6-án és 7-én lesz a fesztivál, de erre még van idő, hogy kiderüljön. A fellépőkkel viszont már határozottabb volt a kiadó, a két nap olyan nevek erősítik a line-upot, mint a londoni **Cockney Rejects**, a holland **Evil Conduct**, az angol **Superyob**, a kanadai **Jenny Woo**, és a brit szkinhed legenda, **Frankie Flame** is fellép saját műsorával. További nevek érkezésére természetesen számítani lehet.

BELFEGOI!

„Mikrocsippel is oda lehet baszni, ha egy kalapács fejére szigszalagozzák…”

Amikor felmerült, hogy magyar zenekarral kellene interjút készíteni, rögtön a BelfegOi!-ra gondoltam, hiszen a lassan tíz éve létező zenekartól annyi mindent lehet kérdezni, amit eddig nem tettek meg (két interjú készült velük, és bár rengeteget lehetett belőlük megtudni, még mindig sok üres folt maradt). Érdekesség, hogy az interjú után jó néhány szál továbbra is elvarratlanul áll…

Pár évvel ezelőtt felkerült egy videó a BelfegOi! MySpace oldalára, ahol a háztáji Suburban Rebels dallamaira egy ismeretlen fazon bakancsot bokszolt. Megtekintéskor örültem neki, hogy ez valami Oi! házi videó előzetese is lehetne, de ahogy látom, nem szól hír ilyesmiről, így gondolom, csak képzelődtem. De mi van ennek a videónak a hátterében?

Igen, ez a This is Hungary! Véletlenek nincsenek. Volt próbálkozás a „Nem kell fehér karácsony” című Belfegoi-dalunk klippesítésére, kb. 10-12 jelenetet fel is vettünk, csak aztán elfelejtettük befejezni a muvit… Volt a jelenetek között „újra kipucolt sáros bakancs”, „hóba rajzolt horikeri letakarítása cirokseprűvel”, stb…

A régi Punx and Skins interjúban elhűlve és irigykedve olvastam a sorokat, miszerint 200 példányban adtál el a korábbi fanzine-ekből, az 5. szám pedig 500 másolatot is megért. Ez a hazai viszonyokat nézve mindenképpen dicséretes és tiszteletre méltó, azt hiszem, egy másik újság sem ért meg ennyi példányszámot. De mi a helyzet ma? Az angol nyelvű bővítés és a – gondolom én – nagyobb számú külföldi terjesztés mennyire vált az árusítás javára? Javíts ki, ha tévedek, de azt látom, ma kevesebben érdeklődnek itthon fanzine-ek iránt, mint régebben… ezért nemcsak az Internet előretörését okolom, mert régebben is voltak információk és honlapok (még ha meg is szűntek – de régebben több aktív fórum volt), hanem az itthoni érdektelenséget is számításba veszem. Tőlem egy színtérarc azért nem vett fanzine-t, mert azt mondta, megelégszik azzal a tartalommal, amit az interneten talál, pedig a barkófaszom ára ellen igazán nem lehetett kifogása…

Az Internet előretörése mindenképpen keresztbe tett a fanzinoknak és ezzel együtt az írott médiának is, ez 100% véleményem szerint, ezt a kérdést a Guns On the Run tagjaival folytatott beszélgetésemben is boncolgattam… Ezt azzal is alá tudom támasztani, hogy a kétezres évek elején rengeteg postai levelet kaptam, főleg itthonról, míg mostanában szinte mindenki ímélt küld. A magyar színtér sem ugyanolyan, mint 6-7 évvel ezelőtt volt, elvileg lehetne lemorzsolódás (mint ahogy volt is, Jánossomorja, Hatvan, stb.), és új emberek a régiek helyett, de valahogy én ugyanazt a néhány régi arcot látom pl. a Belfegoi koncerteken, új arcokkal a legritkábban találkozni. Meglehetősen összetett a kérdésed, így a Radical Roots ötödik számát firtató kérdésedre azt tudom mondani, meggyőződésem, hogy az említett szám azért volt olyan sikeres, mert Szövi Gabi volt a címlapján…:)) Ráadásul (elismerem), akkoriban több időm volt a terjesztésre, állandóan koncertekre jártam és hordtam a fanzine utánpótlást a Szövetség utcába, most meg annyi időm sincs, hogy Rácz Gabiék többszöri kérésére legalább egy tucat lapot bevigyek a boltjukba… Egyébként úgy látom, hogy a világon mindenhol unikum mostanában az írott fanzine, ezért váltottam angolra, és a dolgok alakulása egyértelműsítette számomra, hogy így már megéri cirka 170 dobozos sört ráfordítani egy fanzine elkészítésére. Anyagilag így sem jön vissza a ráfordítás (tudod pl. mennyibe jön egy doboz

Kőbányai világos?), viszont rengeteg cuccot kapok cserébe külföldről az elküldött újságokért (cédék, fanzinok, stb.). Nincs idejük az embereknek könyvet és újságot olvasni, ráadásul egy rendszertelenül megjelenő punk újságban milyen naprakész, szenzáció értékű friss hírt lehet lehozni?

A Radical Roots készítésekor azért ittál dobozos sört, mert rossz tapasztalataid vannak a sörösüvegek visszaváltásáról? Egyáltalán, amikor üvegeket váltasz vissza, melyik kereskedelmi egységet választod? Július első napján a Coopba cipeltem összegyűjtött üvegeim, mert ez esett legközelebb lakóhelyemhez, de csalódnom kellett, egy üvegért csak 10 forintot számoltak fel. Legközelebb messzebb kell mennem, vagy átváltani a dobozra. Kérlek, ajánlj üvegvisszaváltó helyeket, ahová érdemes betérni.
Őszinte leszek, amióta a pezsgős üvegekért egy fillért sem fizetnek, én szarok az egész szilícium-dioxid és hamuzsír bizniszre…:))) Ugyanis a Kőbányai világosnál csak a BB félszáraz cuccosát szeretem jobban… Egy jó tanács, nyiss környezetvédelmi vállalkozást, és 16 forint támogatást fogsz kapni az államtól a használt/hulladék üveg kilójáért! Ez komoly! Azért ittam dobozos kőbányait az RR szerkesztésekor, mert félszáraz BB pezsgőből messze szarabbul jöttem volna ki anyagilag…

A Magyar Taraj 2004-es leamortizálódása mennyire érintette lelki világodat? Hiszen mégis csak egy 12 számot megért fanzine-ról beszélhetünk, aminek hatalmas rajongója voltál, de egyben építő jellegű kritikákat is írtál róluk.
Az említett lap megszűnése az egyik oka, hogy 5-6 évig nem jelent meg a Radical Roots fanzine, ugyanis elveszett a motivációm… A mai napig bánt a dolog, hogy a Magyar Taraj szerkesztői szakirányú képzettségük hiánya mellett is vették a bátorságot, és a Mad Butcher Records oi cédéit fikázták, ahelyett, hogy egy őszinte és megbánó levél kíséretében visszaküldték volna a feladónak a promó cuccot…

Egyébként nem tudom mi az ördög van velem, de azt vettem észre, hogy miután kiadtad a 8., akkor utolsó számot és lement az Alber Fish-turné, kezdődött itthon a „nagyüzemi” koncertszervezés, gondolok itt a külföldi zenekarokra (Prowlers, Headcase, Skarface, Janitors, Bombardiers, Klasse Kriminale, Perkele, Los Fastidios, Bayonets stb…), és ezek kb. akkor maradtak abba, amikor kijött a 9. szám 2007 májusában (pl. akkor volt az Operace Artaban Zalaegerszegen; persze ezután is voltak koncertek – Zaciatok Konca, Bulbulators & Analogs, Haine, Cani di Birra –, de a „folyamatosság” már nem figyelhető meg), igaz, hogy tulajdonképpen a külföldre költözés a koncertek megszűnésének oka, de számomra mégis félelmetes ez a párhuzam a hazai koncert-fanzine struktúrában.
Ezt hívják úgy, hogy „összeesküvés-elmélet”! A koncertszervezés sosem volt az erős oldalam, úgyhogy szerintem a vádjaid alaptalanok kedves Porky barátom. Amúgy meg most megfogtalak, a Cani da Birra sohasem járt Magyarországon, viszont az igaz, hogy a Belfegoi együtt lépett fel velük Olaszországban. Hát milyen felkészülés ez egy ilyen volumenű interjúra, eh???!!!…:)))))))) Jók amúgy a meglátásaid, valóban kevesebb az impozáns buli… oka a hazai keménymag külföldre szivárgása! Koncertszervezésben Podravka volt a Mágus!

A 12. számban írtad, hogy a Toro Bravo litván nyelve mennyire közérthető számodra az énekes színpadi munkája segítségével. Nos, akkor a te segítségedet szeretném kérni, mit jelentenek a következő TB-sorok: Tai kas, kad müsu nedaug / Tai kas, kad ne visi dideli / Tu isideméki, zmogau / Suplésyt snuki gali. Remélem, a jövőben lesz majd egy német ajkú zenekar színészi képességű énekessel, hogy megtanuld a németet is, hogy majd tudd olvasni az Oi! The Printet!
Nekem ez a dalszöveg az akkori koncertjükön úgy jött le litvánból, hogy: „Thaiföldi cunami néhány éve, Thaiföldi cunami a kurvaannyát, nagyon cudar cunami volt, a kurvaannyát.” Fuck Off német language!

Mi a helyzet a Riga mopededdel? Sikerült-e már eladni, illetve lenne-e rá vevő? Működőképes még a kasztni? Ez itt a hirdetés helye!
Már legalább ötven ember vinni akarta, az egyetlen gond, hogy mindenki azt hiszi majd ingyen odaadom… Ha valaki kiperkálja érte a tisztességes vételárat, elviheti… Egyébként csak némi karburátor problémája van, működőképes… Ha kell, Vespa logót is tehetek rá…

Én vagyok a hülye, amiért az Oi! don't pay the bills!-t "Az Oi! nem fizeti ki a számláid"-nak fordítottam? Hiszen én arra asszociáltam, hogy az Oi! zenélésből nem lehet megélni, így nem tudod csekkjeid sem fizetni ennek segítségével. Ezért vannak rajta ismeretlen zenekarok, mert nem abból akarnak meggazdagodni, hogy a nagy zenekarok válogatáslemezét adják ki. Nekem így a logikus…
Ez egy protestáló kifejezés. Ha a te verziód lenne, azt úgy írnák Oi! don't pays the bills! Egy „s" betű a különbség. *(szerintem ez itt doesn't pay the bills akar lenni – szerk.)* Ember, ne fizesd a számláidat, menj be a Gázművekhez, a Vízművekhez, a Közművekhez a kiküldött csekkel, csapj az asztalra és üvöltsd, hogy Oi! és kend a homlokukra a számlájukat. Szerintem ez így kellene, hogy működjön, nem? Senki ne kövezzen meg, ha nincs igazam… A lemezen lévő zenekarok nagyon is ismertek a keleti parton, hogy a magyar elit nagy része nem hallott róluk, az egy másik nagyon, de nagyon sajnálatos dolog…

Azt már tudjuk, hogy a disznósajtos palacsinta a specialitásod, de mennyire vagy járatos a konyhaművészetben, illetve mi az, amit még szívesen készítesz? Ha esetleg a mestere vagy, elárulhatnád a marha felsál sütési módját…
Teljesen járatos vagyok mindenféle egzakt tudományban, valamint a művészetekben is, így mi sem természetesebb, hogy a konyhában is otthonosan mozgok. Nos nézzük, felsál, ami ugye a szarvasmarha hátsó combjának felső része. Nem tisztáztad kérdésedben, hogy a gömbölyű vagy a szimpla felsálból érdekel a dolog, de mindegy… A gasztronómia ínyencei nem készítenek mást a fent nevezett élőlény eme táplálkozásra szánt nemes testrészéből, mint „Etióp, vagy más néven szomáliai tőzegragu ágyon talált, svéd áfonyalekvárral, hawaii ananászkarikával és magyar mangalica-szalonnával bardírozott csádi karamellizált felsált"… természetesen nokedli körettel… legalábbis én így készítem el, mert nem szeretem túlbonyolítani a dolgokat. De nem akarom ezt a kérdést nagyon feszegetni, mert még meggyűlhet a bajunk a hc-s vegan-rendőrséggel… A lényeg, hogy én húst hússal fogyasztok. Ha nem tetszik, kabbe!

Évek óta foglalkoztat a kérdés, hogy mi a különbség a streetrock és a streetpunk között? A nevén kívül… illetve hogy aki nem Oi!-nak hívja a streetpunkot az miért hívja utcapunknak?
Nos, pont ez lesz a kvíz kérdés a Radical Roots következő számában, ahol a helyes megfejtést beküldők között egy újonnan épült lakóparki lakást és egy Hummer H3 terepjárót sorsolok ki, így megértheted, ha erre most nem válaszolhatok!

Remélem egyszer lesz olyan, hogy egy külföldi érdeklődőnek megtetszik a „mit hallottál Magyarországról" kérdés, ennek hatására poénból fel fogja tenni ezt, míg egyszer majd tudatlanságból a BelfegOi!-jal is készít interjút ezzel a kérdéssel, nem tudva, hogy ők is magyarok ha ha ha… egyébként melyik az az ország, amiről nem gondoltad volna, hogy valaha is fanzine-t kell oda postáznod, de mégis érkezett rendelés attól a nemzettől? Nekem a második számból egy példányt Macedóniába kellene küldenem (ez eddig még nem valósult meg).
Burkina Faso! Egyértelműen! :))) Nincs olyan ország, amire nem számítottam, ugyanis szerintem elég egyértelműen irányítja az ember a saját külföldi kapcsolatait. Annyit tudok mondani, hogy pl. a Japánba küldött cuccomnál nagyon kíváncsi voltam, hogyan fogja megkapni a címzett a csomagot (az előzetesen saját maga

által megadott) angolra lefordított névvel, utca és város jelöléssel, de végül is nem volt gond… Ment már Radical Roots fanzine az összes ötkarikás olimpiai földrészre, kivétel Afrika.

Hogy állsz az angol humorral? Végignézted-e már az összes Csengetett, mylord? részt? Sikerült megszereznem mind a négy évadot angolul, egy élmény volt végignézni! Bár a befejezés nem tetszett. De ajánlhatsz kevésbé ismert sorozatokat is, melyek angol humorral vannak fűszerezve.
A monti pájtontól benny hillen keresztül a fekete viperáig minden jöhet! Nem tudok kevésbé ismert sorozatokat említeni, a számtalan tv adó egyikén biztos, hogy mindig megy az egyik brit klasszikus…

Az elmúlt 20+ évben gondolom LP-, EP-, illetve CD-gyűjteményed nem kis méretet öltött. Esetleges nyugdíjazásod után tervezed-e egy Oi! múzeum nyitását a pincédben/garázsodban/padlásodon/spájzodban? Hogyan fogadtad a kazetta-korszakot és ez mennyire volt rád hatással? Létezik olyan kazettás magnó (vagy CD lejátszó), ami áram nélkül működik (elemmel vagy akkumulátorral)? Ha igen, és van eladó, szólj…
Ja, olvastad az egyik régi Radical Rootsban az oi múzeumra tett fogadalmamat… Ki tudja? Talán. Tetszett a kazetta korszak, mai napig őrzök néhány lassan már harminc éves Polimer márkájú szalagot az Exploited, Plasmatics, Cockney Rejects és UK SUbs felvételeivel. Az MK fedőnévre hallgató, mellesleg magyar gyártmányú kazettás magnó szerintem kielégítené az igényeidet!

Az előző kérdéshez kicsit kapcsolódik: gondolom a lemezek, fanzine-ek és egyéb anyagok egy (nagy) részét postán kapod, azt viszont tudom, hogy egy postafiók mérete nem épp hordónyi, ezért megkérdezném, hogy mennyire ismernek már téged a postán, illetve mennyire tartanak őrültnek, hogy minden héten kilóra hordod haza a leveleket? Én biztos valami kémnek tartanálak… vagy ajánlottak-e már fel fizikai fiókbővítést, ami megengedi, hogy egyheti távollét esetén is kényelmesen elférjenek a beérkező csomagok a dobozban a postán?
A postafiókom mérete 300×400×400. Tegnap direkt mérőszalaggal mentem üríteni és lemértem a kedvedért, hogy korrekt választ adhassak. Ismernek a postán régóta, de nem mennék bele a részletekbe, mert sajnos szubkultúra tekintetében szomorú és egyben drámai történet is fűződik az itteni postához.

Ha jól láttam, régebben nagy SKAland fesztiválra járó voltál, egyik képen például ártatlanul álltál fényképezőgéppel a kezedben közel a színpadhoz. Egyébként minek köszönhető a ska tartalom kikopása a fanzine-ből, illetve még mindig nagy Boogie Mamma-fanatikus vagy? Vagy úgy is kérdezhetném, hogy a zenekar NIX-e hogyan változott 2003 óta…
Én sem értem, miért készítek kevesebb interjút ska zenekarokkal mostanában, a Last Minute-tel pl. mindenképpen szerettem volna tető alá hozni egy beszélgetést, továbbra is rajtuk vagyok. Az igazán jó magyar ska bandákkal készültek azért RR interjúk annak idején (Csizmáskandúr, A Kókler). Boogie Mamma? Dávid, az énekesük egy hiperaktív személyiség, aki minden koncertjükön más cselekményre fűzte színpadi showját, pont a visegrádi Skaland koncertjük volt olyan, ami után már inkább az energia-vámpírság jött le nekem a személye kapcsán, de valóban van néhány daluk, amit ma is sokszor hallgatok, mint pl. az Apró keblek dicsérete.

A Bootstroke állítólag azért nem turnézik Európában, csak egynapos estéket vállal, mert lusták beülni a turnébuszba és csak repülgetni szeretnek… mi lett volna például veletek, ha nem mentetek volna el Portugáliába busszal, mert kényelmetlen összezárva több órán keresztül egy zsúfolt Lada kombiban? Vagy van valami kulisszatitkotok a portugál koncert(ek)ről, amit most, hogy lejárt a titkosításra szánt szükséges év, a nyilvánosság elé tártok?
Igen, ezt megerősíthetem, a Bootstroke csak repülni hajlandó és előre kell nekik utalni a

korpát. Engem is bekóstoltak, de nagy felelőtlenség lenne szerintem a mai puskaporos légkörrel övezett és csődközeli helyzetbe jutott Görögországba eurót küldeni. Frenetikus, már-már kihagyhatatlan élmény egy kuplunghibás, kilencszemélyes mikrobuszban két zenekarnak összepréselve utazni, mint ahogy a Katéterrel tettük visszaúton Portugáliából, ezért sem értem a repülős kollégákat.

Számos helyen olvastam már dolgokat, hogy miért hanyatlott le a rövid tündöklés után a hazai "Oi!-szkinhed"-színtér, de a külföldre költözésen kívül más okokat nem nagyon hallottam, pedig én azt is észrevettem, hogy egyes emberek nem elköltöztek vagy kikoptak, egész egyszerűen csak átalakultak, gondolok én az Oi!-ból crust, illetve az Oi!-ból hardcore színtérre verbuválódásra, vagy megemlíthetem az Oi!-ból az NS témára átállókat is… van itthon valami különös közeg, egy láthatatlan tudatalatti, a megérthetetlen megfoghatatlan, aminek hatására egyszerűen ez az egész nem tud gyökeret verni? Ezt csak azért írtam, hogy még egy okot megemlítsek a hanyatlás témájában (tehát a kiköltözés mellett az „átalakulás”), hátha ezzel is elindulhat egy másik eszmecsere… egyébként lehet érvelni azzal, hogy ilyen átalakulás (értsd: emberek kiválása és más színtéren való tevékenysége) mindenhol előfordul, csakhogy itthon eleve csekély számú volt az egész, és ha még ebből a kevés emberből is kiválnak (sokan), akkor kezdődnek a gondok.

Ez az egyik recept, ha haldoklik a kedvenc színtered, nosza keress egy másikat, egy nagyobbat, egy jövedelmezőbbet (nem anyagilag, inkább humán értelemben). A hanyatlás témakörét illetően nagyon jól fonod a szavakat Porky, ez történik, ha a vezér-egyéniségek kivonják magukat a színterünkről. Néhány ember azért örökké maradni fog, ők a büdös életben nem lesznek divatból ns, hc és crust fanatikusok. Mert nem vagyok eladó! Hogy egy klasszikus Katéter idézettel is reagáljak…:)))

YouTube-ra felkerült egy videó, amikor a BelfegOi! a Kocsmadalt játssza egy esküvőn, a zenekar minden tagja öltönyben, ingben, nyakkendőben lép fel. Mi a története ennek a szereplésnek? Szándékos volt – tekintve a lakodalmas közönséget –, hogy az énekesetek Oi! Oi! Oi! helyett Hej, Hej, Hejt énekelt?

Ezt hogy nem tudod? Fásy Ádám mulatós műsorában léptünk fel három és fél évvel ezelőtt. Politikai okokból nem engedték az oi-ozást, ezért kellett hej-ezni. Tényleg hej-ezik Gergő? Még soha nem tűnt fel nekem. Ez a felvétel egyébként Zoli dobosunk esküvőjén készült, a násznép hatalmas megelégedettségére.

Mennyire káros ma a fiatalságra nézve, hogy egész nap a gép előtt ülnek? És itt most nemcsak a fanzine-kultúra hanyatlására gondolok… de egy Templars interjúban olvastam, hogy a szkinhed szcénák azért hanyatlanak, mert már senki sem csinál semmit, egész nap csak az interneten osztja az észt, koncertszervezés, disztrózás, fanzine-szerkesztés helyett.

Az Internet és maga a computer napi használata kiöli az emberekből a könyvolvasás iránti vágyat és önmagában az emberek egymás közötti személyes, face to face kommunikációját is. Ez van!

Egyébként ha már internet, akkor hogy a rákba lehet az, hogy 10 éve ugyanazt a freemail-es ímél címet használod? Nekem pár hónapos freemail használat után is raklapnyi spamet küldött, szűrés nélkül persze a bejövőbe… ezért is váltottam gmailre, ami nagyon jó (ez itt a reklám helye).

Én sem vagyok megelégedve a freemail szolgáltatásaival, de annak idején, amikor kezdtem az újságszerkesztést, csak ez volt. Olyan ez, mint egy vállalkozás, ha megváltoztatod az elérési útvonalat, tanácstalanná válnak az ügyfeleid! A mai napig kapok e-mailt erre a címre olyan haveroktól, akikkel 6-7 éve voltam utoljára kontaktban. De megpróbálta és bejött neki, mert a címem most már több, mint 11 éve változatlan! Magyarázzam még?

Esetleg van-e fanzine-szerkesztő, akitől kérdeznél valamit? Lehet már nem aktív fanzine is…

Igen, lenne. Nem egy konkrét fanzine-szerkesztőtől, hanem úgy általában az sxe témákat erősen felvállaló hc fanzinok megalkotóitól. Nem tűnik számotokra néha szélmalomharcnak az emberiség több ezer éves, állati eredetű forrásokon alapuló élelmiszerfogyasztási szokásai ellen harcolni? Hogy

lehet alkohol fogyasztása nélkül leélni egy életet? Nem tudom, de számomra demagógok ezek a „tanítások”, divatnak tűnik az egész sxe mozgalom… A következő Radical Rootsban megpróbálom majd reklámozni az alkohol-fogyasztás előnyeit, nem egészen egészséges a dolog, de élj úgy, mintha a holnapi nap lenne az utolsó az életedben! Soha nem tudhatod, mit hoz a következő nap, amíg a Földön élnek diktátorok, akiknek az észjárását és a logikáját senki sem érti… akkor meg minek előre tervezni 50 évre? Miért kell idiótának nézni az evolúció során a Földön élt több száz (mit tudom én) milliárd húsevő embert? Nem véletlenül ettek husikát vazze! Felvállalom a nézeteimet, ha valaki vitatkozni akar velem a témában, állok elébe!

Véleményed szerint a modern technika mennyire lesz hatással az utcai verekedések fegyver- és eszközhasználatára? Gondolok itt arra, hogy a munkás vasrudat, a klopfolót vagy a macséta kardot felváltja a laptop akkumulátora, vagy egyéb ilyen dolgok.

Minden marad a régiben, mikrocsipekkel nem lehet odabaszni senkinek. Nincs jelentősége a tárgyaknak. Nem véletlenül alakultak ki pl. a „fegyvernek látszó tárgy” és az „ami a keze ügyébe akadt” jellegű közhelyek. Mikrocsippel is oda lehet baszni, ha egy kalapács fejére szigszalagozzák…

A 2003-as Radical Roots fesztiválon a Vörös Yukban az Albert Fish mellett játszott a Tigris is. Ez az évek során már egy populárisabb reggae zenekarnak számított, mainstream fesztiválokon lépett fel, vonzotta a tömegeket. Akkor azért szerveztétek le őket, mert még fiatalok voltak és tehetségesek, vagy szívesen vállalták a fellépést? Egyáltalán, mennyire látod, hogy azóta változott volna a Tigris (mármint a feloszlásukig)?

Lehet, hogy most egy világ fog összeomlani benned, de a Tigrist nem ismerem és nem én szerveztem le arra a fesztiválra. Ezt S. Dániel intézte. Egy fatális keresztbeszervezés történt arra a dátumra, és nem volt más lehetőség a botrány elkerülésére. Elhatárolódom a populáris zenekaroktól.

Mesélnél a külföldi turnékról? Hallottam, hogy jártatok nyugaton, viszont nem biztos, hogy jól fogalmazok, amikor többes számban írom a turnét, merthogy igen kalandos körülmények között utaztatok és játszottatok.

A dél-európai koncert körútra az Iszonyattal együtt indult a Belfegoi, de sajnos a társzenekar busza Ausztriában felmondta a szolgálatot, így csak mi folytattuk az utat. Az Iszonyat zenekar tagjaival együtt sokkal érdekesebb lett volna a turné. Az egész megérne egy külön interjút, így csak egy érdekesség: amikor éjjel megérkeztünk Monacoba (Monte Carlo), a városállam központi pincegarázsában parkoltunk le, és ahogy kiszálltunk a van-ből, egy aranyozott, csicsás, puccos aluljárón keresztül vezetett az út felfelé, amiről komolyan azt hittük vazze, hogy az a híres kaszinóba visz, ezért hosszú percekig meditáltunk rajta, hogy fel merjünk menni? :(((

Norbitól hallottam, hogy 2 éve Olaszországba is mehettetek volna a Kultúrkörrel együtt, ezt kik szervezték, hogyan merült fel a nevetek, és végül miért hiúsult meg?

Ezt én szerveztem, igazából csak azon múlt a dolog, hogy nem jutottunk dűlőre az időpontokat illetően a zenekarunkon belül. Nagyon kellene egy új Belfegoi CD végre, hogy külföldön is promotálni tudjuk magunkat, ez ugyanis elengedhetetlen egy külföldi turnéhoz. Olaszországban ismernek néhányan minket pár kiadón és koncertszervezőn keresztül, akikkel a mai napig tartom a kapcsolatot. Ha meglesz az új cédénk, akkor neki vágunk a turnénak!

Évekig abban a hiszemben voltam, hogy a portugál sivatagban készült képed a Belfegoi-jal készült, de ha jól hallom, a Katéterrel? Ott milyen szerepet játszottál a turnéjukon?

Azt hiszem, én intéztem az említett zenekarok (Iszonyat és Katéter) portugál turnéját az Albert Fish-kapcsolatom jóvoltából, vagy valami ilyesmi. Már nem emlékszem. Jutalomból elvittek magukkal Bogyóék… :)))

THIS IS ENGLAND

Shane Meadows, 2010

'86

Egyik szemem sír, a másik nevet. Röviden talán így foglalhatnám össze a sorozatról alkotott véleményemet. Hiszen egyrészt szomorú, hogy a filmhez képest kissé más irányba ment el a sorozat, másrészt örömteli, hogy néhány évvel később újra láthatjuk a szereplőket régi karakterüket alakítva. Van viszont egy másik rövid megállapításom is, ami a fentieknél hosszabb kifejtést igényel: ha szkinhed vagy, megbasznak. Talán csak véletlen lenne, hogy a hajnövesztésen átesett társaság egyetlen szkinhed lánynak maradt tagját, Trevet erőszakolja meg Lolék apja? Legalábbis kinyílhat a bicska azok zsebében, akik ezt magyarázzák bele a történetbe, persze ha mással esett volna meg, akkor is felháborodhatnának a rajongók. Apropó, Lolék apja; s egyáltalán kiket is kell Lolékon érteni, hiszen bár a filmet is balladai homály kísérte, itt csak az lesz nyilvánvaló, hogy Lol és Kelly testvérek, ami a filmből ki nem derült volna. Persze itt sem világos sok dolog: behozza Meadows ezt az apa-szerepet, de ismét nem tiszta, hogy mit is csinált pontosan a múltban a családjával, ami először Lol ellenszenvét vívta ki, majd a szülők szakítása követte.

Mondhatni Milky is megmaradt szkinhednek, de ő már a filmben is adu ásznak számított, így nincs semmi meglepő abban, hogy továbbra is rövid a haja. Bár az sajnálatra méltó, hogy a szép barátnője nincs már meg, ami akár egyik kiváltó oka lehet a Lollal való rövid kalandnak, de nem lehetünk bizonyosak benne, hogy ő nem csalta volna meg a barátnőjét, ahogy Lol megcsalta Woodyt. Vannak a Skins sorozatra emlékeztető szálak a '86-ban: egyik a fent említett gyerekkori barátságból kifejlődött, de sokáig eltemetve lappangó erősebb érzelem Milky és Lol között, vagy ott vannak például Gadget és Trudy már-már komikus légyottjai, de megemlíthető még a pocakos srác Kelly iránt érzett reménytelen szerelme is. Ha pedig még hozzáveszem Lol két beszélgetését, amikor egyszer a semmi közepén a fűben megtalálja Smell, és amikor a kórház tetején Milkyvel társalog, akkor olyan érzésem támad, mintha egy 1986-ban játszódó Skinst látnék, a probléma csak ott kezdődik, hogy a szereplők korosabbak, mint a Spanokban, mégis ugyanazok a gondjaik adódnak. Apropó, Milky: sokan meglepődtek, és nem értették, mit keres a folytatásban is a jamaikai srác, miközben a film utolsó párbeszéde egyértelműen kijelentette (pontosabban Shaun anyja), hogy Milky jobban lesz, tehát valószínűleg kórházban lábadozott.

Shaun karakterével a lehető legjobbat formálta Meadows azzal, hogy behozta a pótapa-ellenszenv szálat a forgatókönyvbe, de csak azt sikerült belőle megalkotnia, hogy az egyszerű, Smellel való beszélgetésével meg is békül Mr. Sandhuval (elvileg ez a pontos neve), s a fiú bonyodalma már a 3. részben megoldódik, ebből is látszik, hogy most nem ő volt a főszereplő, mint a filmben. Az elsődleges problémák már az első résztől kezdve Lol és Woody köré rendeződnek, de még közülük is Lol az, akinek a legtöbb gondja van a világgal: a befuccsolt esküvő után még kikezd Milkyvel is, majd feltűnik az apja, s miután Trev beavatja titkába, minden a nyakába szakad, míg Woodynak az esküvő újraszervezése mellett a munkahelyi problémái is inkább csak a humor kategóriájába tartoznak. Combo alakítása csak azért szánakozást keltő, mert a végső epizód azzal zárul, hogy ismét börtönbe vonul, miközben egy kevés romantikus túlzással el lehetett volna érni, hogy valamiféle önvédelemre hivatkozva szabadlábon maradhasson. Bár a történet nem részletezi a büntetés mértékét, a rendező húzásait figyelembe véve pedig nem kell kételkedni abban, hogy a következő sorozatban, a This is England '90-ban (igen, lesz) ismét feltűnik a bukott náci karaktere.

FACÇÃO OPPOSTA

Mit jelent a nevetek? Szeretem a nem angol zenekarneveket, mert sosem tudni, mit jelenthet.
Magyarra fordítva Ellentétes Frakció.

Portugáliáról hirtelen az Albert Fish jut eszembe, és látom, hogy az ismerősei vagytok Rattussznak, megmondanátok, hogy honnan van a kapcsolat?
Rattus nemcsak az Albert Fishben, hanem nálunk is basszusgitározik. A zenekart 2007 szeptemberében alakítottuk, amikor még csak hárman voltunk, s nem sokat fejlődtünk, amíg meg nem találtuk az új dobost. Ekkor úgy éreztük, szükségünk van még valakire, így csatlakozott hozzánk Rattus 2008 novemberében, azóta teljes a csapat.

Magyarország és Portugália mérete szinte megegyezik, bár a kis terület nem mindig van egyensúlyban a színtér nagyságával, a tietekről mit tudnátok elmondani?
Más országokhoz hasonlítva a mi szcénánk nem elég masszív, de erős a szándék valami maradandó alkotására, amihez segítséget jelentenek a blogok, a szerkesztők, a koncertszervezők.

Milyen a kapcsolatotok a szomszédokkal, a spanyolokkal?
Van néhány említésre méltó összeköttetésünk velük, s játszottunk is már náluk, amire ismét lehetőség nyílik majd a jövőben.

Mi a helyzet lemezkiadás ügyben?
Nemrég jelent meg split CD-nk a brazil Oi! zenekarral, a Mao de Ferróval, de dolgozunk még egy kétszámos kislemezen is.

Miről szólnak a szövegeitek?
Csak a mindennapi dolgokról, amik velünk történnek, valamint azokról a témákról, amiket szeretünk és utálunk.

Mi a véleményetek arról, hogy a régi Oi! bandák még mindig koncerteznek (Business, Cock Sparrer), vagy nemrégiben alakultak újjá (4-Skins)?
Örülünk neki, hiszen láthatjuk őket élőben. Fiatal korunk miatt (23 és 32 év között vagyunk a zenekarban) erre nem lett volna lehetőségünk a 80-as években.

Hallottatok arról, hogy Figo egy magyar ásványvizet reklámozott néhány éve? Egy tv-s reklámban focizott a gyár dolgozóival.
Tényleg? Nem tudtunk róla, jó neki, újabb milliók kerülnek a bankszámlájára.

Milyen klubcsapatokat követtek otthon vagy külföldön? Gondolom hallottatok a magyar Fehér Miklós tragédiájáról, aki a Benficában játszott.
Egyik tagunk a Sportingot szereti, egy másik a brazil Palmeiras-t, de van, aki a Benficát is. Nagyon szomorúak voltunk Miklós halálakor, sokkolt minket a történés, nem gondoltuk volna, hogy ez bekövetkezhet, hogy valaki így veszítse életét. De ahhoz, hogy meghalj, élned kell. Nyugodj békében, Fehér Miki, a Benfica örök 29-ese!

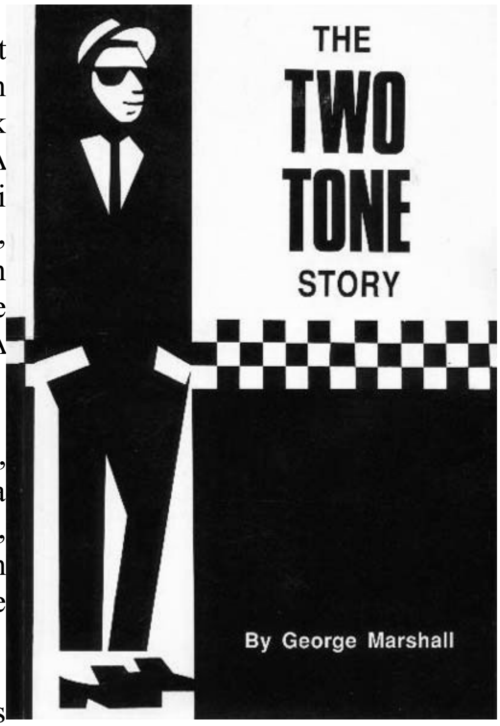
George Marshall: THE TWO TONE STORY

1979. Egy új korszak Hajnala. A 2 Tone. A korszak, ami megmutatta, hogy a régi jó fekete és fehér tánczene színes kört sétál át a szép arcokba, hogy rock ’n’ rollá váljon. Ez a 2 Tone felemelkedésének és bukásának története. Kiegészítve a teljes diszkográfiával, a The Two Tone Story visszavisz azokba a napokba, amikor olyan zenekarok útja vezetett a nemzet táncparkettjeire, mint a The Specials, a Madness és a The Beat.

G A N G S T E R S

1979 márciusára a The Special A.K.A. és a 2 Tone készen állt arra, hogy a nyilvánosság is megismerkedjen velük, debütáló kislemezük segítségével. A bakelit a *Gangsters* címet kapta, és Prince Buster 1964-es ska klasszikusának feldolgozását, az *Al Capone*-t tartalmazta (a szám elején hallható lejátszós recsegés az eredetiből lett átvéve). A *Gangsters* épp a legjobbkor jelent meg a zeneiparban, mert a banda menedzselésébe Bernie Rhodes kapcsolódott be. „Sose értettem a szöveget, pedig én írtam” – mondta egyszer Jerry a tipikus dammersös hangsúlyával. „De tudom, hogy azokról a szélhámosokról és kemény fiúkról szólt, akik úgy próbáltak pénzt szerezni, hogy azt tettették, a zenei bizniszt futtatják.”

A zenekar stúdióba vonulhatott 700 fonttal, melyet egy coventry üzletembertől, családjaiktól, barátaiktól és más forrásokból gyűjtöttek össze. Csak egy dolog hiányzott, a dobos. Hutchinson helyettesítőjét nem volt nehéz megtalálni, mert Jerry egy John Bradbury nevű figurával osztozott albérletén, aki ügyesnek bizonyult a dobverők ütögetésében. Ír szülők gyerekeként Brad a mod és a northern soul világában nőtt fel. „Emlékszem, amikor Hullban éltem a 70-es évek közepén, tagja voltam a scooter klubnak, ami 200 főt számlált, pedig csak 1966 óta létezett. A northern soult teljesen figyelmen kívül hagyta a média, mégis nagyon fontos volt az északon élő srácoknak.”

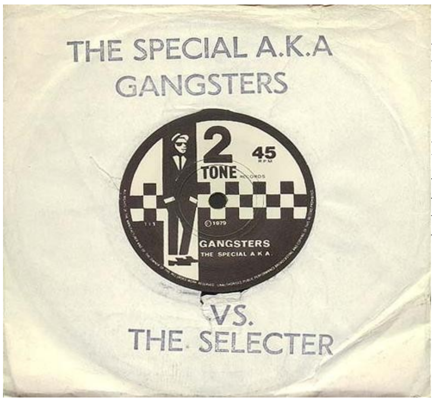

Mint Jerry és Horace, Brad is képzőművészetet végzett („Művészettörténetet tanultam, de hiába próbáltam, képtelen voltam bekapcsolódni ilyen témájú társalgásokba.”), de velük ellentétben nem a Lanchesterben, hanem a Hull Polyban. A tanulásnál is gyakrabban dobolt a munkásklubban egy helyi soul banda tagjaként. Volt egy reggae gyűjteménye is, melyhez azután jutott hozzá, hogy abban a Virgin lemezboltban dolgozott, ahol a The Automatics első énekese is. „Vicces, ha beégsz, mikor először vásárolsz reggae-t. A lemezek legalább 75%-a használhatatlan volt.”

Kezdetben még csak behívták Bradet dobolni a *Gangsters*re, de ez a felállás (az énekes Terry Hall és Neville Staples, a billentyűs Jerry Dammers, a basszusgitáros Horace Panter, Lynval Golding és Roddy Radiation gitárosok, John Bradbury dobos) végül 1981-ig, majd a Ghost Town sikere utáni feloszlásukig maradt meg.

Brad érkezése még mindig nem oldotta meg az összes problémát. Csak annyi pénzük volt, hogy egy számot tudjanak rögzíteni, úgyhogy vagy még több pénzt kellett találni, vagy felkérni egy zenekart, hogy készítsék el a kislemez másik oldalát. Ez

utóbbi esélyt Neol Daviesnek ajánlották fel. A férfi úgy került a képbe, hogy John Bradburyvel írtak egy instrumentális számot 1977-ben *The Selecter* címmel, melyet egy régi Revox géppel fel is vettek. Úgy döntöttek, ez lesz a *Gangsters* párja. Roger Lomast kérték fel a remix elkészítésére, s Brad sógora, Barry Jones játszott harsonán. Az előadó neve is a The Selecter lett, bár ilyen banda akkor még nem létezett.

A lemez terjesztéséért Jerry Dammers a Rough Trade felé közeledett. Akkoriban ők voltak az egyik legnagyobb név az indie zenei színtéren, akik miután meghallgatták a felvételt, igent mondtak. A gyártási és terjesztési egyezséget megkötötték, 5000 példányt nyomtak a kislemezből, a zenekar maga bélyegezte a papírtartókat. Eredetileg Jerry csak 2500 darabot szeretett volna, de az RT ragaszkodott hozzá, hogy a szám megkettőződjön. Nem elég, hogy a 2 Tone első kiadása két zenekart tartalmazott, de a lemez oldalai két különböző katalógusszámot kaptak. A *Gangsters* lett a TT1, a *The Selecter* a TT2.

5000 kópia eladásához Dammers Alan Harrison (a Lanchester néhai adjunktusa) segítségét kérte, aki a helyes irányba vezette. Ugyanis Harrison a publicista Rick Rogersszel osztozott egy házon néhány évig, és már akkor próbálta felkelteni figyelmét a zenekar iránt, amikor még csak The Automaticsnak hívták őket. A megjelenés előtt nem sokkal Dammers visszatért Londonba, és Rogers Camden Town-i irodájának ajtaján kopogott. Rogers cége, a Trigger birtokolta a Chiswick kiadót, mint fő bevételi forrást, a férfi pedig a The Damned közelében dolgozott, akik akkor írtak alá a Chiswickhez.

Rogers meghallgatta a felvételeket, és mivel tetszett neki, amit hallott, hétvégén felutazott Coventrybe, hogy lássa a The Special A.K.A.-t élőben. „Gondoltam, ők a legizgalmasabb banda, akiket évek óta láttam" – mondja Rick. „Kapcsolatunk tulajdonképpen ekkor kezdődött."

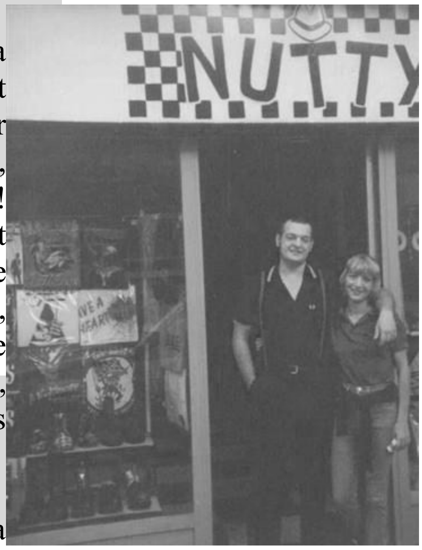
„Azt kell mondjam, Jerry nem adott sokat magára. Még mindig megvolt az a rossz foga. Amikor hozzád beszélt, mindig lecsúsztatta ajkát. Nehéz volt úgy ráfigyelni, hogy ne a száját nézted volna. Általában nálam aludt, mikor Londonban járt, így fokozatosan ismertem meg. Mindig a terveiről beszélt, a 2 Tone beindításáról. Aztán rájöttem, hogy ő az egész művelet vezércsillaga. Az első, amit akart, egy határozott hangzás volt, a garantált identitás a 2 Tone számára, ami megalapozza a kiadó ismertségét. Az amerikai Stax, vagy a brit Tamla akart lenni. Továbbra is kereste az utakat a zenei üzletben, hiszen ez volt a célja."

A *Gangsters* napokkal a kiadás után elérte a kultusz státuszt, köszönhetően a dicsérő ismertetőknek a zenei médiában, és a Radio 1 éjszakai adásának, melynek vezetője, John Peel tartotta rajta ujját a nemzet zenei ütőerén. A kiadás támogatásaként a banda elvállalt minden fellépést, amire csak meghívták őket. Az országos bulik mellett Rogersnek sikerült szerveznie egy londoni koncertsorozatot is, ahol a kis helyeken mint főzenekar, a nagyobb helyeken mint előzenekar kapott lehetőséget a The Special A.K.A. Ezek voltak az idők, amikor egy fontért már tisztességesen játszó bandát láttál, és csak hármat kellett fizetni a nagy nevekért. A zenekar számlistája azokat a dalokat tartalmazta, melyek a debütáló albumon és az élő kislemezen kaptak helyet. Megszületett a legizgalmasabb, legeredetibb élő zenekar, amit az ország valaha látott. A korai évek egyik legfontosabb eseménye az április 8-i volt, amikor a The Lyceumban játszottak

immár The Specials néven a U.K. Subs és a The Damned előtt. A Subsot egy egészséges szkinhed közönség követte, akiknek nagyon bejött a Specials punkkal belőtt ska hangzása, így akik ott voltak és hallották Terryéket, később egyre nagyobb számban képviseltették magukat Dammersék koncertjein. Amikor május végén ugyanitt léptek fel a Gang Of Fourral és a The Mekonszal, a *Gangsters* első nyomása teljesen elfogyott, címlapra kerültek és egyre több zenei magazin adott hírt róluk, miközben a kiadók versenyeztek a szerződések aláírásáért. A Specials okozta a legnagyobb felhajtást a Sex Pistols óta, és az sem volt kétséges, hogy ezek a srácok valami maradandót alkotnak.

A Specials első Radio 1-es adása május 29-ére esett. Olyan számok hangzottak el, mint a *Gangsters*, a *Too Much Too Young* (ami Lloyd Terrell *Old Birth* című dalát vette alapul), Roddy Radiation *Concrete Jungle*-je, és a Maytals *Monkey Man* feldolgozása. Brad nem játszott a műsorban, a dobok helyett valami szórakoztató zaj volt hallható, amiért Neville Stapels vállalta a felelősséget. 1987-ben a The Peel Sessions sorozat részeként a Strange Fruit kiadó jelentette meg a négy számot bakeliten.

A rádió hatására féltucat kiadó kezdte ostromolni a zenekart a koncerteken, köztük Elvis Costello, akit az elsők között fertőzött meg a 2 Tone hangzás. A&M, Arista, Island, CBS, Virgin, Warner Bros. Mind feltűntek, és egyre nagyobb pénzeket kezdtek ajánlani, hogy megkössék az akkoriban nagynak számító üzleteket. Jézus! Mick Jagger személyesen ajánlotta fel a Rolling Stone Recordsot is! A Specials nem akarta elhinni, hogy ez velük történik, de ahelyett, hogy mindenre igent mondtak volna, pontosan tudták, melyik ajánlatot fogadják el: a disztribúciós üzletet a 2 Tone kiadóval, amivel szabad kezet kaptak volna, hogy azt vegyék fel, amit csak szeretnének, és hogy más zenekarokat is leszerződtessenek magukhoz.

A történet vége az lett, hogy a Chrysalis ajánlatára bólintott rá a The Special A.K.A. Roy Eldridge volt felelős a szerződés aláírásáért, aki egyébként zenei lapoknál dolgozott, mielőtt a Chrysalis A&R osztályára került volna. „A legjobb koncert volt, amit valaha láttam" – mondta Roy, amikor visszaemlékezett, hogy a Specialszel először a hampsteadi Moonlight Clubban találkozott. „Pörgős ska-t játszottak erős szövegekkel. Terry Hall úgy viselkedett, mintha Mr. Deadpan lenne, Lynval és Neville pedig önmagukból kifordulva alakítottak.

A hely A&R-es emberekkel és újságírókkal volt tele, amikor Eldridge a backstage-be ment, Rick Rogers rábólintott egy találkozóra. A probléma a 2 Tone-nal volt. Mindenki a zenekart akarta, de senki sem a kiadót. Még a Chrysalis sem, hevesen vitáztak arról, hogy szükségük van-e egy különálló kiadóra, de végül beleegyeztek, mert mégsem akartak egy ilyen bandát elveszíteni.

A 2 Tone ötlete letörte a többiek lelkesedését és próbálkozását, de a kiadóhoz áramló rengeteg pénz egy idő után kezdett alamizsnának tűnni. Miközben a 2 Tone tíz kislemezt vehetett fel egy évben, addig a Chrysalisnak legalább hatot ki kellett adnia ebből. Egy kislemez költségvetése csak ezer fontba került, ezenkívül a Specials több ezret kaszálhatott, ha új tehetségeket sikerült a kiadóhoz csábítani. A banda egy öt nagylemezes szerződést írt alá, azzal a kiegészítéssel, hogy igény szerint nyolcig is felmehetnek.

A 2 Tone sosem volt független a Chrysalistól, hiszen ez utóbbi döntötte el, hogy mit adhatnak ki. Gyakorlatilag csak márkanév voltak a Chrysalison belül. Senki sem velük szerződött, minden zenekar a Chrysalishoz írt alá. Ezért a 2 Tone két százalékos részesedést kapott. Forradalmi változás lehetett volna ahhoz képest, ami korábban uralta a zeneipart, azonban a Chrysalis tartotta a gyeplőt.

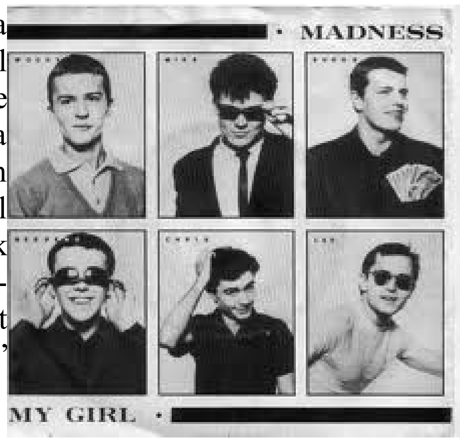
Amikor a *Gangsters* visszakerült a boltokba, fekete-fehér papírtokban volt megvásárolható, amin már szerepelt a mára legendássá vált kockás motívum és Walt Jabsco, a 2 Tone figurája, aki rudeboy imitátorok ezreit ihlette meg. Megünnepelendő a szerződést és az újra kiadást, a The Specials két hónapos turnéra indult a brit klubokba. A probléma ott kezdődött, hogy a helyszínek kis méretűek voltak a rajongók befogadására. Tipikus koncert volt a június 8-i a londoni Nashville-ben, ahol százak maradtak kint csalódottan, akikhez a rendőrséget kellett kihívni, hogy megelőzzenek egy esetleges zavargást. Mikor kevesebb mint három héttel később játszottak ugyanitt, a koncertre korlátozott jegykibocsátás várt.

A nashville-i koncerteken az előzenekar egy észak-londoni banda volt Madness néven, egy hat fős társaság, akik különböző felállással játszottak 1977 óta.

A Madness akkor kelt életre, amikor négy srác úgy döntött, zenekart alakítanak. Ők voltak Mike Barson billentyűs, Lee Thompson lopott szaxofonos, Chris Foreman gitáros és John Hasler dobos. Az a tény, hogy nem tudtak játszani a hangszereiken, sem igaz, sem hamis nem volt. Épp elég bajt okozott egyben tartani a zenekart, nem még hogy az élet e kis szakszerűségeire is gondoljanak.

1977 júniusában még The North London Invadersnek hívták a zenekart, amikor egy szkinhed haverjuk, Simon Birdsall szervezett nekik 'koncertet'. Si ugyanis csak házibulit tartott, de úgy döntött, játszhatna egy banda is. Eljött a nagy nap, s míg a parti bent zajlott, az Invaderst kiküldték, hogy a hátsó kertben játszanak a gesztenyefák alatt. Nem épp olyan kezdés, amiről álmodtak, de azok számára jól szerepeltek, aki képesek voltak kimenni a buliból a kertbe. Egy szkinhedet, Carl 'Chas' Smythe-t annyira lenyűgöztek a látottak, hogy be is szállt basszusgitározni, egy másik srácot, Graham 'Suggs' McPherson-t pedig meghallgattak, mint lehetséges énekes.

Suggs elment a következő próbára, elénekelte a *See You Later Alligator*t (az egyetlen dal volt, amit majdnem kívülről tudott), így került be. Igencsak tarkabarka lett a zenekar egyedisége. Ahogy a Specialsben Jerry Dammers, az Invadersben a vezető személy a billentyűs Barso lett, amihez hozzájárult az is, hogy ő értett legkevésbé a zenéhez.

VÉGE

DÜHÖS ELVTÁRSAK

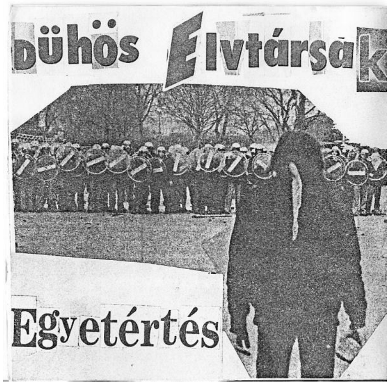
Komárom & Tata Oi!

A magyar Oi! zenekarok interjúinak sorában következzen a Dühös Elvtársak, akik hosszú pályafutást tudhatnak maguk mögött, és annyi élményük van az elmúlt 25 évről, hogy érdemes rájuk figyelni. A kérdéseimre Bőrke, a zenekar dobosa válaszolt!

Mikor is alakultatok újjá, és miért döntöttetek úgy, hogy felélesztitek ezt a régi zenekart?
Tulajdonképpen nem oszlottunk fel soha, csak szüneteltettük a bandát más projektek kedvéért. Elindult a Fehér Virágok, én beszálltam az Elit Osztagba, majd a Barrikádba. Mindenki tette a dolgát saját belátása szerint, de a Dühös Elvtársak megmaradt örök szerelemnek. Aztán mikor mindegyikünknek volt éppen ideje és kedve, akkor zenélgettünk kicsit néhány próba és egy-két koncert erejéig. Nagyjából két éve úgy döntöttünk, hogy komolyabban is foglalkozunk az „üggyel" és azóta nyomjuk folyamatosan.

A 80-as évek után, ha jól tudom, valamikor a 2000-es években is volt egy újjáalakulásotok. Az miért történt, merre jártatok a zenekarral, illetve hogyhogy mégse folytattátok tovább?
2002. január 16-án volt egy buli a Mega Pub-ban, ahova meghívást kaptunk és örömmel elfogadtuk. Itt többek közt az Anti Nowhere League is fellépett több magyar bandával együtt. Nagyon hálás koncert volt! Sokan eljöttek és vidámak voltunk rendesen! Ezt követően volt még egy-két buli Tatabányán és Komáromban, aztán megint pihentünk pár évet, mert Attila el volt foglalva a CsizmáSKAndúrral meg a Ska Heccel, Lipi csinálta a PASO-t én meg játszottam a Kevésben, illetve utána újra a Barrikádban, majd a Holyman's Gloryban. Mert the show must go on ugye…

Készült valamilyen lemezetek Egyetértés címen, aminek a borítóján egy rendőrsorfal előtt egy fiatal áll. Mi volt ezen a lemezen, mikor jelent meg? Hogyan terjesztettétek, mennyit adtatok ki és el belőle?
Ez a lemez a Mega Pub-beli koncert felvétele volt. A borítót én csináltam és a terjesztés csupán úgy történt, hogy akinek kellett, annak megírtuk és elküldtük. Talán úgy 100 érdeklődő volt, de gondolom, ők is tovább másolták a haverjaiknak. Szóval ez így terjedt, és ahogy hallom, elég sok embernek megvan vagy hallott róla.

A 80-as években hogyan terjesztettétek a zenéteket?
Az akkori próbahelyünkön (Szúnyogék garázsa) felvettünk egy demót. Ezt szintén minden érdeklődőnek átmásoltuk kazettára, ők meg aztán szétvitték az országban, mint egy vírust. Így lettünk világhírűek.

Mennyire voltatok ismertek a punk közegben 20-25 évvel ezelőtt? A Total '87-en és a Pecsában játszott koncertjeitek milyen

„hírnévnek", szervezésnek, kapcsolatnak volt köszönhető, hogy felfigyeltek rátok is, és elhívtak?
Győr-Komárom-Tata-Tatabánya vonzáskörzetében viszonylag jól csengett a nevünk a punk-Oi! közönség között. Ez a Total '87 után sem változott túlzottan sajnos. Budapest szinte bevehetetlen volt akkoriban innen, bár az igaz, hogy a PECSA-beli bulira a süttői fesztivál révén kaptunk „beutalót". Vidéki bandák nem játszottak a fővárosban és fővárosi bandák sem jöttek nagyon vidékre. Nagyon nehéz volt bulikat szervezni. Hónapokig tartott, amíg levelezte az ember a dolgokat. Nem volt normális cucc és a művelődési házak is féltek otthont adni a punknak, rettegve az esetleges retorzióktól. Beteges lelkületű világ volt az. Aki visszasírja, az akkoriban együtt üvöltött a farkasokkal. Köpünk rájuk!

Idén lesz fennállásotok (még ha voltak is szünetek) 25 éves évfordulója, terveztek valami nagyobb banzájt ennek okán, vagy megelégedtek a márciusi Oppresseddel is?
Készülnek az új nóták, és ha minden jól megy őszig felveszünk egy kb. 6 számos maxit, s tervezünk egy jó kis bulit is, ahol a kedvenc baráti bandáinkkal fogunk játszani talán Komáromban vagy Győrben, esetleg Tatán, Tatabányán. Ez még kérdés, de hamarosan meglesz rá a válasz! Persze az Oppressed-buli is nagy szám lesz, várjuk böcsülettel.

A PECSÁ-s feloszlás után tulajdonképpen milyen viszonyban volt a Dühös Elvtársak és a 90-es évek egymással? Volt-e még valami próbálkozásotok akkoriban? Az nyilvánvaló, hogy a tagok rengeteg különféle zenekarban játszottak 90-től kezdve: ska, hardcore, stb.
A PECSA után még egy darabig együtt nyomtuk. Ott csak azért játszottunk Fehér Virágok néven, mert a hatóság kijelentette, hogy Dühös Elvtársakként nem léphetünk színpadra, erre Kutya feldobta, hogy akkor legyünk ma Fehér Virágok. Aztán a koncert végén csak azért is úgy búcsúztunk, hogy „szevasztok ez volt a Dühös Elvtársak." Ezek után mint fent említettem én átmentem az Elitbe, Karó a Fehér Virágokba, oszt ment mindenki a maga útján (Csibészek, CsizmáSKAndúr, Ska Hecc, Barrikád, Tetovált Sakálok, Kevés, Holyman's Glory). De a barátság megmaradt!

Titeket azt hiszem elég sokan néztek már külföldinek, többek között én is. De mi is volt az a sztori, amikor magyarok hittek titeket amerikainak a PECSA-s bulin? Milyen egyéb történetetek, anekdotáitok vannak erről az estéről?
Hozzám lépett egy srác, és félszegen tört angolsággal megkérdezte, hogy mikor kezdődik a buli? Én hasonló adottsággal megáldva válaszoltam neki, mire ő boldogan távozott abban a hiszemben, hogy beszélt egy igazi punkkal. :-) Nagyjából csak annyi volt a lényeg, hogy ösztönösen próbáltunk úgy öltözni, mint a kedvenceink, és ez időnként sikerült. Később a Fekete Lyukban már szinte rendszeressé vált, hogy odajöttek srácok információkért az éppen aktuális külföldi bandák bulijai előtt, és meglepődtek magyar mivoltunkon. Ezek szerint hitelesnek tűntünk, tehát nem éltünk hiába!

A Total '87 buli mennyire volt ritka (értsd: punk koncert sok zenekarral), és milyen fogadtatása volt punk körökben? Milyen volt maga az este, van valami történetetek róla?

Kibaszott ritkák voltak! Óriási hangulat volt Süttőn. Egy lerobbant művelődési házban zajlott a fesztivál, és annak udvarán. Sokan voltunk, hangosak voltunk, ijesztőek voltunk. Legalábbis a helyiek így látták a dolgot, aztán másnap kiderült, hogy semmiféle balhé nem történt. Tele volt a hely civil ruhás nyomingerrel rendesen, és féltünk is, hogy az utolsó percben lefújják az egészet, de szerencsére ők is kíváncsiak voltak, hogy mi ez az egész. Persze ügyesen volt intézve az engedély is, mert a hivatalos verzió szerint aznap este „rockzenei fesztivál volt amatőr zenekarok részvételével". Ebbe aztán minden belefért. A Totál '87-et megelőzte a Totál '85 Pakson, de akkor sajnos katonák voltunk. Volt még a Totál '88 a Lyukban, aztán lezárult egy korszak. Évente három-négy buli volt vidéken amit punk jelzővel lehetett illetni. Budapesten persze jobb volt a helyzet, viszont mivel nem voltak információs csatornák (net, mobil stb.), így a legtöbbször már csak arról hallottunk, hogy VOLT egy jó buli a Kassákban, a Muter klubban vagy másutt.

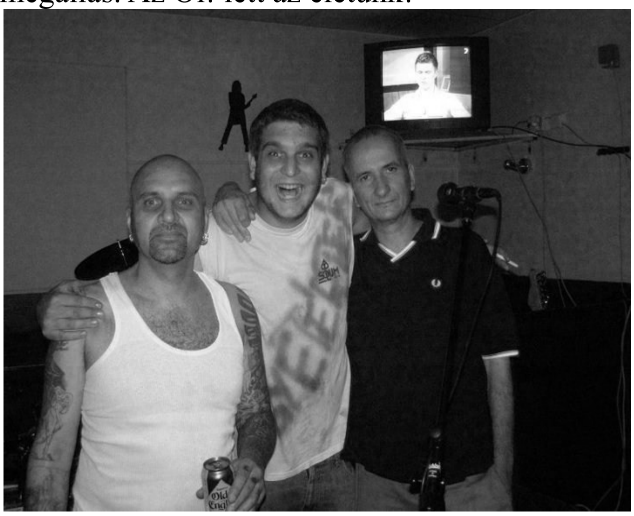

A kezdetektől fogva milyen koncertezési lehetőségeitek voltak, merre játszottatok és kikkel?

Koncertlehetőségekről tulajdonképpen nem is beszélhettünk akkoriban. Volt néhány buli itt-ott művelődési házakban rock és egyéb stílusú bandákkal együtt. Beneveztünk még mindenféle köcsög tehetségkutató rendezvényre is, csak hogy játszhassunk egyáltalán valahol. Persze itt meg állandóan szabotáltak minket. Tatán pl. a keverős arc (egy hülye hippi) „ez nem zene" felkiáltással a második számnál lehúzta a hangot és kiment a teremből. Mi akkor is eljátszottunk még három nótát tulajdonképpen unplugged. Erre a közönségünk (vagy húsz-harminc arc) feljött a színpadra és együtt énekeltük a dalokat. Mit mondjak, volt filingje! A zsűri elnöke Berki Tamás jazzénekes volt, aki különdíjat adott nekünk emiatt. Ezúton is köszönjük neki! Szóval koncertek híján inkább lejöttek a srácok a próbahelyünkre, ott alakultak ki spontán bulik és az volt az igazi punk! Kurva jó időszak volt!

Az elmaradhatatlan kérdés: tulajdonképpen hogyan is ismerkedtetek meg az Oi! zenével, és honnan/hogyan szereztétek be a külföldi zenekarok lemezeit, kiadványait? A 90-es évek előtt mennyire volt könnyű hozzájutni az albumokhoz?

A történet 1982-ben kezdődött. Összejött Komáromban, pontosabban Szőnyben néhány arc, akik érdeklődtek a punk mint stílus iránt. Megalakult a Pálcika zenekar (korábban Invázió, de akkor már játszott Invázió néven egy csapat Budapesten ezért váltottunk), és nem sok idő múltán, úgy '84-körül csatlakozott hozzánk Attila barátom is. Haverok és ismerősök közvetítésével agyonmásolt kazettákon szereztünk zenéket (Dead Kennedys, Ramones, Sex Pistols, The Exploited, Trio, UK Subs), és ezek hatására elkezdődött a zenekarosdi. A nagy nehezen beszerzett jelvények, pólók viselése aztán egyre több hasonló érdeklődésű arcot vonzott hozzánk, akik szintén hozták a maguk „kincseit", és csereberéltünk. Feljárogattunk a Majakovszkij utcába jelvényt venni, a Dob utcába kazettát másoltatni, majd a Nagy Diófa utcai Hunky Punky lett a hely, ahol pólókat, másolt kazettákat és egyéb kiegészítőket lehetett beszerezni. Hála és köszönet érte Marynek! Az itt vásárolt poszterekről aztán kezdtünk fogalmat alkotni, hogy mi is a különbség punk és skinhead között, illetve hogy is néz ki az adott karakter. Megfertőződtünk és onnantól már nem volt megállás. Az Oi! lett az életünk!

Külföldi zenekarral, vagy külföldön játszottatok-e már a 80-as években?

Mindkét kérdésre nem a válasz. Külföldre nem mehettünk, már csak a „politikailag nem megbízható” címkénk miatt sem. A német Genossent leszámítva, akik felléptek a Total ’87-en, nem kerültünk külföldi banda közelébe.

Fiatalon mennyire tartottátok fontosnak, hogy a rátok hatással lévő zenekarok (pl. 4 Skins, Business stb.) hangzását kövessétek? Hogyan alakult a zenei világa a számaitoknak a kezdetekkor?

Rendkívül fontosnak tartottuk! Legnagyobb hatással a 4 Skins, The Business, Cockney Rejects, Blitz, Infa-Riot, The Partisans, Peter and the Test Tube Babies volt ránk. Persze nem majmolni akartuk a nagy öregeket, de meggyőződésünk volt, hogy ha Oi!, akkor a ’80-as évek Nagy-Britanniája. Számunkra etalon volt ez, és ma is az. Onnan indult az utcákról, a melósgyerekek zenéje. Semmihez nem hasonlítható, dacára a sokféle hatásnak amik érték. Gondolok itt a jamaicai zenékre, a The Who, a Slade, a Small Faces korai dalaira. De ami kinőtt belőlük, az zseniális. A way of life!

Milyen elhatározásból döntöttetek úgy, hogy az új lemezre szinte csak a régi dalok kerülnek fel, és még a szövegen se változtattok? Ezt csak azért kérdezem, mert 2010-ben munkásőrökről énekelni nem valami megszokott dolog.

Ez a lemez egyfajta antológia, az 1984–2010 időszak termése. A '84-es Tökéletes Háború nóta, amit már együtt játszottunk Attilával, ezért került a CD-re. A többi régi dalhoz is amiatt nem nyúltunk, mert számunkra egy korszakot fémjeleztek az életünkből. Csak a gazdagabb hangzás miatt tettük színesebbé egy kis szaxofonnal. A mai srácoknak meg nem árt, ha tudják, hogy a munkásőrök milyen szánalmas figurák voltak.

A felvett régi számokon kívül vannak-e még olyan dalok, melyeket évtizedekkel ezelőtt megírtatok, mégsem vettétek elő újra?

Persze, volt még három-négy nóta a régi időkből, de azokat nem tartottuk érdemesnek felvenni és kiadni. Tudod ezen a lemezen a saját régi kedvenceinket játsszuk önmagunktól, amolyan best of… jelleggel.

Nektek is voltak olyan koncertjeitek, melyeket a rendőrség/titkosszolgálat felvett, és a felvételeket tárolták is? Mintha szerettétek volna elkérni tőlük, de törlődtek, valami ilyesmit is olvastam, légyszíves beszélj erről is.

Igen volt ilyen. Többek közt a Totál ’87 teljes felvétele, amit azóta sem tudtunk megszerezni sem az akkori, sem a mostani hatalomtól. Szerintem a gengszterváltáskor megsemmisítették ezt is mint sok más „terhelő” dokumentumot. Hogy rohadjanak meg!

Ha írnátok még új dalokat, a régi társadalomkritikus, szocializmus-ellenes számok szövegvilága mára mennyire változna meg? Szóval miről énekelnétek ma? Elhagynátok a politikát, és más témák felé kanyarodnátok?

A politika hálás és hálátlan téma egyszerre. Utáljuk, de énekelni kell róla, rámutatni a hibákra, mert ez teszi tönkre az emberek tömegeinek életét. Többek közt a miénket is. Ma szocializmus-ellenes dalokat írni nevetséges lenne. Olyan, mintha egy döglött lovat rugdosnál. Értelmetlen. Szóval készülnek az új dalok és játszunk is koncerteken már négyet. Gyertek és nézzétek-hallgassátok meg!

Van-e egyáltalán igény régi zenekaroknál, akik már sokat (és sok albumot) letettek az asztalra, új számok megírására, vagy a fiataloknak elég, ha a régi, sláger számokat játsszák az „öregek”?

Természetesen a fiatalok szinte csak a régi bejáratott „slágereket” akarják hallani az öreg bandáktól elsősorban. Viszont szerintem minden zenésznek meg kell újulni időnként és ütőképes friss nótákat is kell írnia, különben csupán

haknizó Aradszky Lacikká válnak, ami elég ratyi asszem. De tény, hogy a régi nagy nóták inspirálnak fiatalt és öregek egyaránt.

Az új lemezre kerültek fel szaxofonos betétek is. Ez honnan jött? Mennyire tudjátok ezt reprodukálni a színpadon?
Barják Marci barátunk (CsizmáSKAndúr, Ska Hecc) segített színesebbé tenni a lemezt, aki a tervek szerint állandó tag lesz a bandában az idei évtől. Ha összejön, az lesz ám a valami!

Miért kategorizáljátok magatokat öregnek? Hiszen még egyikőtök sincs 50 éves! Külföldön is teljesen megszokott már, hogy a régi zenekarok eredeti tagokkal játszanak bőven 50 felett is. Viszont akkor Franky Flame aggastyánnak számít?
Ez csak poén, bár a mostani 19-20 éves közönséghez képest tényleg öregek vagyunk, hiszen annyi idősek vagyunk, mint a szüleik. De ha ez őket nem zavarja, akkor minket sem. Szeretnénk addig zenélni, amíg ők is 45 évesek lesznek és még mindig eljönnek a bulijainkra! Franky Boy Flame pedig nem aggastyán (65), hanem egy isten! Nekem van szerencsém személyesen is ismerni, és mondhatom, hogy ritka jólelkű ember. Övé minden tiszteletem!

Három régi számotok érdekelne főleg. 1. Az 1986-os Lillafüred rock n rollt mi ihlette? Milyen kapcsolatban álltatok akkor Miskolccal, honnan jött, hogy Lillafüred lesz a téma? 2. A szintén 1986-os AIDS-et miért írtátok meg? Még a határok megnyitása előtt is ekkora probléma volt a betegség, amikor még elvileg nem is nagyon volt átjárás az országok között, pláne nem a jobban fertőzőek között? 3. A Megdögleszen a 3. világháborúról énekeltek. Ez csak polgárpukkasztó szöveg volt akkoriban, vagy 1986-ban tényleg valamiféle újabb világháború kirobbantásától féltetek/nem féltetek?
Először is tudni kell, hogy Attila, aki a szövegeket írta, mindig az irónia felől közelített egy témához. Ha valami nem tetszett, azt nem kurvaanyádozással támadta, hanem kigúnyolta. Ez intelligensebb módja a protestálásnak. Lillafüred kapcsán az volt a szitu, hogy szinte minden ember hallott róla akkoriban, miszerint a szovjet elvtársaink nukleáris robbanófejeket telepítettek a Miskolc környéki gyönyörű hegyek gyomrába. Tehát nyílt titok volt, de a hatalom szorgalmasan ködösített, ami közröhej tárgyává tette őket szerintünk. Az A.I.D.S.-től nem féltünk, csak kigúnyoltuk a velejáró óriási felhajtást. Lásd mára sem tűnt el a kór, csak már nem szenzáció, így nem beszélnek róla. A Megdöglesz című dal pedig nem csak egyszerű vízió, hisz csak körül kell nézni a földön, és egyből látja az ember, hogy a 3. világháború lehetősége egy hajszálon függ. Ez egy kibaszott aktuális nóta, és ez az aktualitás nekünk tetszik a legkevésbé, ezt elhiheted!

Mi a helyzet ma Mezei és Farkas elvtársakkal, az egykori kihallgatótisztekkel? Élnek még?
Magánvélemény, de leszarom, hogy mi van most Mezei és Farkas elvtársakkal, valamint az őket létrehozó rezsimmel!

Ha össze kellene hasonlítani a 80-as, a 90-es és a mai évek oi-punk közegét, melyek lennének azok a nagy különbségek, amiket biztosan megemlítenél?
A 80-as évek volt a hőskor, a 90-es években pangás állt be a fronton, mára pedig letisztultak a dolgok. Kialakultak a fő csapásirányok, és ez sajnos szétforgácsolja a skinhead mozgalmat. Szélsőjobb, szélsőbal meg a faszom tudja még miféle vonalak jelentek meg. Jó, ezek egy része régen is jelen volt, de mára ki kellett volna nőni ezeket szerintem. A skinhead a munkásosztály válasza popkultúrára és nagy kár, hogy politikával szennyeződik. Ez akadályozza meg az egységet, az összefogást, amire pedig ma nagy szükség lenne. Kommunista, fasiszta, nacionalista, ezek számomra csupán üres és semmitmondó címkék. Nem bírnak tartalommal. De a 80-as évek hatása máig él, és ennek nagyon

örülök. Nem volt hiába. Csak bele kell vésődni az agyunkba a tudatnak, miszerint a tradíciók nem válhatnak divattá. Különben csak pojáca vagy, nem skinhead.

Aki CD-t, pólót, egyéb tartozékot szeretne tőletek vásárolni, hol keressen titeket? Ez itt a reklám helye!
Aki rá van szorulva ilyen relikviákra, az nézze meg a myspace (myspace.com/duhoselvtarsak) és a facebook oldalunkat. Ide feltettük a cuccok képeit, illetve az árakat is. Írni ide írhatnak, vagy nekem a nagyborke66@citromail.hu-ra és postázzuk egy-két napon belül. De még jobb, ha eljön egy koncertre, és miután megnézett minket, az élmény hatására vásárol a tetthelyen valami vásárfiát!

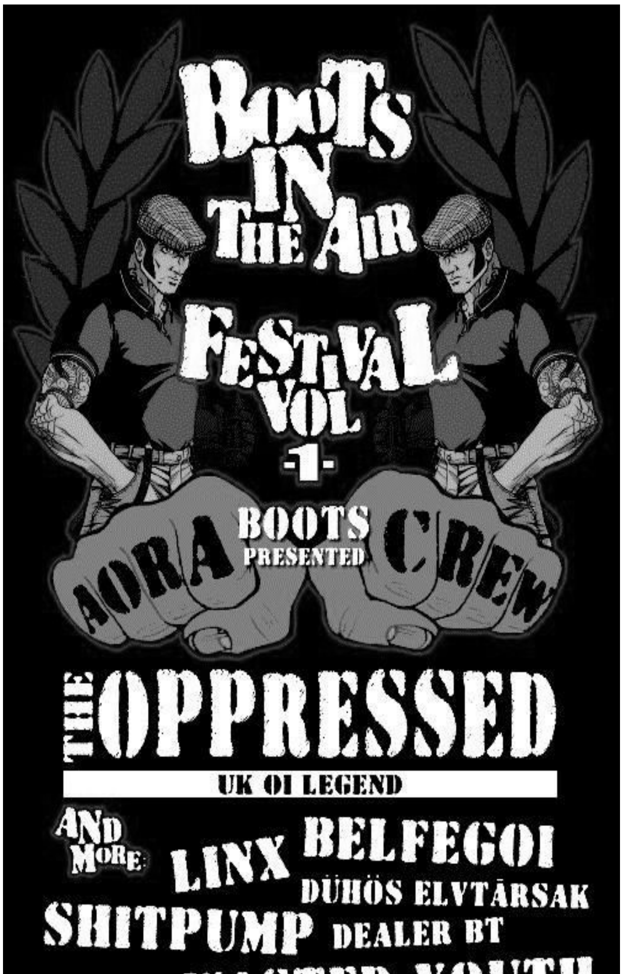
A tavalyi új CD-t mekkora példányszámban jelentettétek meg, mennyi fogyott már belőle, és milyen volt a fogadtatás, akár a pozitív, akár a negatív kritikák szempontjából?
200 db készült belőle és eddig kb. 100 fogyott el szép lassan. Szerencsére csak pozitív kritikák értek ezen ügyben, és ez kibaszott jó érzés. Elég sok példányt küldtem-vittem külhonba is, ahonnan szintén csak bátorító üzenetek érkeztek. Szóval úgy tűnik, hogy jó úton járunk és alkotó, no meg munkakedvünk töretlen ennek okán. Köszi mindenkinek aki vásárolt és eljött a bulijainkra! Amíg eljöttök, addig mi is leszünk!

Hárman vagytok a zenekarban, két idősebb és egy fiatalabb taggal. És Oi!-t is játszotok, emlékeztet ez titeket egy külföldi zenekarra, az Evil Conductra? Ott is negyven felett jár a testvérpár (illetve nálatok a viszony baráti, de a lényeg az Oi! szeretete 40 felett is!), mi a véleményetek arról, hogy akár ti lehetnétek a magyar Evil Conduct?
Igen, ez tényleg érdekes egybeesés, ráadásul imádjuk az Evil Conduct munkáit. Nos, hasonló a helyzet nálunk is. Adva vagyunk Attila barátommal, akivel szinte testvéri szeretet fűz össze minket, no és persze a zene. A sors meg úgy hozta, hogy friss vér került közénk, és bevált ez a Dani gyerek, úgyhogy köztünk a helye! Nem szeretnénk a magyar Evil Conduct címkét, de jó lenne hasonló karriert befutni mint ők… tiszteljük őket.

Köszönöm az interjút, Oi!

A magyar és a brit legenda egy színpadon:

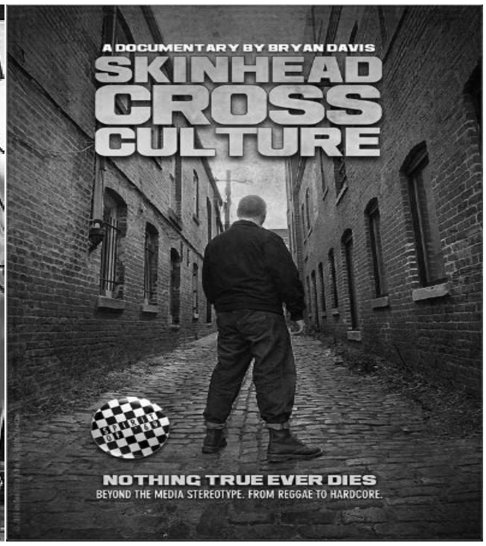

Igazi ritkaságot tarthat a kezében az, akinek sikerül megszereznie a Skinhead Times egy-egy példányát. Hogy mi is ez? A szkinhed szubkultúrában talán egyedülálló ez a kiadvány, mely a 90-es évek elején jelent meg minden esztendőben négyszer. Nem könyv, nem is fanzine – újság. Szó szerinti értelemben vett újság, hiszen kinézetre olyan, mint bármelyik napilap a Népszabadságtól kezdve a Nemzeti Sporton át a Népszaváig. A szerzője ki más lenne, mint George Marshall, akinek kb. féltucat könyv és a fénymásolatokban megjelenő Zoot fanzine ragad a nevéhez. Sajnos nincsenek pontos információim arról, hogy mikor is jelent meg az első szám, vagy hogy összesen mennyit adtak ki (egy megjelenés egyébként 5000 példányban fogyott), hozzám a 11. és a 12. jutott el, melyek 1993 augusztusától 1994 márciusáig ölelik fel a szkinhed világ legfontosabb ügyeit világszerte.

A Skinhead Times kialakítása az első betűtől kezdve az utolsóig olyan profi, hogy látszik, alapos szerkesztői munka áll mögötte. Ez nem holmi DIY kiadvány, itt kőkeményen minden a helyén van, ahogy annak egy újságban lennie kell. A szűk 20 év kissé meglátszik a papír színén, alaposan elkezdett sárgulni, de egyben van az egész, és ez a lényeg. A csóka, akitől vettem, legalább négy számot kínált eladásra, a 11-et akartam mindenképp megvenni a Business miatt, a másik csak mellékesen, mert a maradék kettőre lecsapott a többi érdeklődő, meg különben sem volt pénzem mind a négyre, de ennek a kettőnek a tartalma is eléggé kielégítő. A címlapon feltüntetett cikkeken kívül szerencsére rengeteg apró dolgot tartalmaz az újság, és ez a sok kis dolog adódik össze egy nagy egésszé, ami a változatosságot eredményezi. A hírek főleg a különböző zenekarok újjáéledéséről és a turnézások megkezdéséről szólnak. De ott van például a washingtoni Oi! And Ska Weekend Explosion elnevezésű fesztivál, mely két napot ölelt fel, és 800 szkinhed látogatott el rá. A vicces az egészben, hogy szinte mindenki hotelekben keresett szállást, melyekből rengeteg kalandos történet született: a már bezárt medencébe betörés éjszakai fürdéssel egybekötve, tulajdonképpen minden szobában parti, meztelenül gördeszkázás, ablakon kihugyozás stb. Ehhez még hozzávesszük a koncerteket, akkor igencsak irigység fogja el az embert, hogy az USA-ban ilyen hétvégéket szerveztek. Ahogy egy újsághoz illik, rengeteg hirdetést olvashatunk – itt azonban nem az unalmas javítási és banki ügyintézős, temetkezési vállalatos szövegeket kapjuk, hanem disztrók, lemezek, kiadók, ruházati boltok reklámjait – ez a lap tényleg 100% szkinhed. Vagy ott van például a 12. számban olvasható eset a dán szkinhedekről, akikre a Romper Stomper c. film miatt támadtak többszörös túlerőben (23 bőrfejűre több száz alak, a cikk nem részletezi, kik lehettek, csak azt, hogy szépen fel voltak szerelkezve). A kopaszok előbb egy hotelben kerestek menedéket erőgyűjtésül, majd támadóikhoz hasonlóan felszerelkeztek mindennel, amit bent találtak: székekkel, sörösüvegekkel, poroltókkal, de még egy nagy teáskanna is a kezük ügyébe akadt. A rendőrség azonban megakadályozta a rendbontást. Egyébként az újság főleg zenei témákkal foglalkozik (ska és Oi!), de olvashatók még cikkek a futballhuliganizmusról, a 70-es évek történéseiről, és vannak apróhirdetések, társkeresések is, ez utóbbiakat igazán humoros olvasni.

Már két éve, hogy megjelent a **Skinhead Cross Culture** elnevezésű dokumentumfilm, mégis sok időbe telt, mire az interneten is napvilágot látott a DVD. Sajnos már a megjelenéskor kommentálták az amerikaiak a munkát – két évvel később megnézve igazat kell nekik adni, ugyanis nem szép bírálatot olvastam róla. A fő kifogásuk az volt, hogy jórészt az Iron Crossról szól a film, más zenekarok csak érintőlegesen vannak benne: és ez valóban így van. Az Iron Cross az egyetlen, akiknek több mint féltucat koncertbevágásuk van, a többi zenekarnak csak kettő-három (Keyside Strike: négy), míg a Templarsnál csak interjú van (erre később visszatérek), a Hub City Stompersnél pedig élő felvétel van, a riport hiányzik. Az első harminc percben öt képvetítés található zenei betétekkel, ami a YouTube-on elfér, egy dokumentumfilmben viszont nem, főleg, hogy már a 90-es évek közepén a World of Skinheadben sem voltak fényképbemutatók, hanem a zenék alá mozgóképeket vágtak be. Nyilván ehhez nagyobb előkészület kell, de ha már 15 évvel ezelőtt is meg tudták csinálni mások, akkor most sem kellene, hogy gondot okozzon. A legérdekesebb ilyen összeállítás az Iron Cross – Skinhead Girl feldolgozás alatt van, rögtön kettő. Nem értem, miért pont ezt a dalt kellett választani (ugyanis lassú ritmusú a szám, ami kissé furcsa Sabéktől), illetve miért tőlük, inkább adták volna végig a Crucified-ot, amibe kétszer is belekezdtek. Az énekessel készített interjúban sok lényeges dolog nem hangzik el, a 60-as évek ska és reggae zenéjére való kitekintése azonban meglepő, ugyanez a Dead End Boysnál: hardcore-Oi! bandák énekesei beszélnek olyan stílusokról, melyek közvetlenül nem érintik őket – míg az Aggrolites gitárosa (aki azóta nincs a zenekarban) nem szól a múltról, csak megjegyzi, hogy a bandájuk nem skinhead reggae, hanem csak reggae, ezenkívül megemlíti egy Németországban megesett történetüket, amikor is megkérdezték tőlük bőrfejűek, hogy miért játszanak reggae-t, amikor nem is szkinhedek a tagok. Visszatérve a Dead End Boyshoz, Noah megfogalmazza a 60-as évek zenéinek a lényegét: azért fontos most, mert fontos volt a múltban. A Murphy's Law énekese, Jimmy szövegének nagy része kritika – szidja a mai punkokat, amiért már nem láthatók az utcán, csak a Warped Touron, megjegyzéseket tesz azokra a bőrfejűekre, akiknek a drága teniszpólók és bakancsok vásárlása az elsődleges, miközben sokallják a belépőket a koncertekre (mert a pénzt Fred Perrykre költik). A német Bluekilla énekesének vicces angol akcentusa és hanglejtése van, de a koncertekre ez kikupálódik, egy az egyben mintha Bad Manners koncerten lennénk. Az angol Keyside Strike énekese megjegyzi, hogy 1980 óta szkinhed, amikor is megismerkedett a Two Tone zenékkel, szerinte azért egyedülálló ez a szubkultúra, mert javarészt nem változik – ugyanaz a zene, a 80-as évek nagy zenekarai pedig ma is játszanak. Ezt a nézetet osztja a Templars basszusgitárosa, Perry is, szerinte ez az egyetlen igazi szubkultúra – egyébként érdekes, hogy pont vele készítettek interjút, aki nem alapítója a zenekarnak, és a stúdiófelvételeken se játszik. Számomra idegesítő (és érthetetlen) a kecskeszakáll-körszakáll kombináció egy-két öregebb arcon, de ezt betudom a köztünk lévő évtizedes különbségnek, és hogy sosem viselném. Egyébként a fenti báros képen balra Laurel Aitken és Nidge (Blitz), jobbra Desmond Dekker és Raybeez (Warzone) találhatók – ők már eltávoztak az élők sorából, de mindegyikük elévülhetetlen dolgokat tett le a szkinhed-asztalra.

KABINET RT.

A magyar zenekarokkal készített interjúk harmadik állomása a Kabinet RT., az ország egyik legrégebbi ska zenekara. Tavaly decemberig kellett várnom, hogy végül élőben lássam őket, és nem csalódtam, hangulatos koncertet adtak a csekély számú közönségnek Győrben. A maratoni hosszúságú interjú sok kincset rejt!

Igaz-e, hogy a Kabinet RT volt az első ska zenekar itthon? Sok pletyka fent maradt erről, hogy a Fórum, a GM-49 vagy a Kabinet RT volt-e hamarabb, de talán hadd halljuk ezt egy érintettől is.
Nem vagyok hivatva eldönteni, mi volt előbb? A tyúk, vagy a tojásSKA. Emlékeim és a statisztika mezsgyéjén fogant mesém, ím közkézre adom.
Az 1981-es Tánc- és Pop Dalfesztivállal szélesre tárult a Kultúrbizottság ajtaja, és besüvöltöttek azon mindenféle szelek. Magát megmutatni kívánó előadók, tehetségek és tehetségtelenek előtt egyaránt. Volt mézes madzag Wilpert Druszám személyében, új pásztora lett a nyájnak, Erdős Péter keze megremegett. Itt tűnt fel a KFT együttes a Bábú vagy c. dalával, sőt további dalaik is itt futottak (Sakkfigurák – Bódy Magdi, Dolák-Saly Róbert – Egy másik dal, Ács Enikő – Utolsó levél). Jött, látott, győzött Magyarországon a New Wave, az Új Hullám. A KFT slágereiben a reggae és ska elemek is felfedezhetők voltak. Beindult a rendszer, már nemcsak a Koós, Zárai-Vámosi, Aradszky, Omega, Fonográf, Neoton, Piramis lemezeket lehetett kapni. A magyar könnyűzenei bizottság utat engedett más műfajoknak is. A Pepita Bravo, START kiadványaival új arcok zenéi is megjelentek a piacon. A KFT álnéven punk kislemezt adott ki, a bajai Fórum együttes minden tehetségkutató országos versenyt megnyert, így kislemezhez jutott (sajnos az egyetlenhez), míg a pesti esték próbálkozásaiból a Galla Miklós 49 kiló (röviden GM49) zenekar 2 kislemezt is rögzíthetett. Jöttek a diák, fiatal, amatőr próbálkozások: Skanzelizé, Fals, Kabinet Rt, Ladánybene 27 stb…

Kronológiailag:
1981. KFT, Fórum, GM-49,
1983. Ki Mit Tud? (Zsiráf) – Satöbbi (hivatalos alakulás időpontja: 1982. április 1.)
1988. Ki Mit Tud? (Lipót bácsi) – Kabinet RT. (alakult: 1981. szeptember 30.)

A Kabinet RT a vidék legjobbja, vagy a vidék bajnoka címet sem söpörheti be. A Fórum együttes volt az első, akik felvállalták a SKA stílust, bár két év múlva már Komár László kísérő zenekaraként nyúzták a húrokat. A GM-49 is átrepült a szintipopra, és a KFT-t is leszoktatták a reggae-s, ska-s, új hullámos, punkos felhangokról. Jöhetett a Pénz, Siker, Csillogás, a Bál az Operában, Elizabeth és az Afrika. Az akkori zenei vezetés háta közepére nem kívánta a SKA zenét, így a fiatalok szórakoztató, alternatív műfaja lett. A Kabinet Részvétnyilvántartó Tröszt zenekara az első a magyarországi SKA műfajban, ahol először építkeztek réz- és fafúvós kórusra. A többiek épen csak egy alt, vagy egy tenor szaxofon használtak, ha volt, mert anno nem volt a könnyűzenében népszerű a fúvós hangszer. Mára megváltozott, nemcsak dobosok, billentyűsök, gitárosok és basszusgitárosok akarnak lenni az ifjú titánok, de jazz szaxofonosok, trombitások, harsonások is. A Kabinet RT. az első tribute zenekar, azaz műsora 1984-től Bad Manners magyarításokra épül (Lip up Fatty – Lipót bácsi, Inner London Violence – Tánya London lánya, Rosemary, Sally Brown – Szaladunk, Fatty Fatty – Dagi Dagi, stb. – összesen 24 dal!). Az együttes repertoárja több, mint 120 dalt tartalmaz, melyből 10-30 dal kerül műsoronként kínpadra.

Hogyan került kapcsolatba két miskolci középiskolás a ska zenével 1980-ban?
Középiskolásokként a miskolci Hősök terére jártunk. A haverom vendéglátó szakközépbe, én gimnáziumba. Reggel együtt lógtunk az autóbusz felsőSKApaszkodóján. Versenyeztünk, hogy ki, hogyan, kitől milyen ismeretlen, új zenéket szerez be. Nekünk már nem orsós magnetofonunk volt, hanem könnyebb hordozhatóbb BRG és Sanyo diktafonokkal rohangáltunk, mikrofonnal vettük át a szerkezetekről a dalokat, azaz a minőség ezredleges volt, viszont ma is kihalljuk a Sokol rádió minőségből a 100. vonóst is. Egy punk

rokonomtól, talán 1980-ban SKAptam egy kazettát. Nagyon tetszett. A Madness második albuma volt. Ronggyá hallgattam. Játszottuk róla a Benny Bullfrog, az In the City és a House of Fun című dalokat. Szembe jött velünk a SKA és örökre megfogott. Cserélődtek a tagok és egyben bővültünk is. Lett trombitásunk és szaxofonosunk. Érdekes, hogy akkor egy zenekari tagnak sem kellett bemutatni a SKA-t. A szaxisunk Buenos Airesben született, az argentin-angol falklandi háború és a gazdasági válság miatt települtek haza Magyarországra. Ő többet tudott erről a műfajról, hozott is magával „hazai” argentin SKA zenét. Egyre több Tehetségkutató versenyt nyertünk. 1983-ban diákzenekarként szerény sikert értünk el. (Az az évi Ki Mit Tud?-on a Satöbbi aratta le Zsiráf című dalával a könnyűzenei SKAtegóriát).

Hogyan sikerült beszerezni angol, vagy egyéb ska zenekarok lemezeit a 80-as években itthon?
Volt már kazettás magnónk, a mikrofonos átjátszást tucheres stereo kábellel zajmentesítettük, SKAptunk egy Tesla 4 sávos orsós magnót, mellyel a már felvett anyag visszajátszása mellett rájátszással újabb zörejeket rögzíthettünk. Bejött a magnószalagos visszhangosító. Királyok voltunk. Nyitott ablak mellet bömböltettük büszkeségeinket. Minden bizonnyal ennek is köszönhetően különös arcok jelentek meg kéretlenül és kéredzkedtek be ajtóinkon. Jerome Groux, francia barátom is egy ilyen ismeretség. Ő aztán degeszre tömött minket zenei desszertekkel. Már nemcsak a Madness, The Specials, The English Beat, Bodysnatchers, argentín, francia, dán, olasz ska zenekarokat ismertünk meg, de a BAD MANNERS-t is, a SKA bítliszeit. Jártuk a lengyel piacokat, a jugoszláv utánnyomás-hanglemezeket árusító maszekokat, és cserélgettünk, cserélgettünk. Igen sok segítséget SKAptunk a Skanzelizé, Fals, Egészséges Fejbőr, Oi-kor tagjaitól. Ők mégis csak fővárosiak voltak, mi vidékiek ritkán és nehezen jutottuk friss húshoz, de azt nagyon megbecsültük.
1984-re alakult ki a Kabinet RT. SKA imidzse. Magyarítottuk a Lip up Fatty-t (Lipót bácsit), és elkészült a nyári konyha próbahelyünkön az első demó, 13 dal felvétele.

Az albumok kiadása előtt hogyan ismerkedhetett meg a közönség a Kabinet RT számaival a koncerteken kívül?
A Ki Mit Tud? sorozaton résztvevő produkciókat Miskolc város vezetősége koordinálta, gazdaságilag is támogatta. A Kommunista Ifjúsági Szövetség palántái csak ennek éltek. Bizottság is volt, melynek vezető, felelős tagjai különböző zenei csoportosulások művészeti vezetői voltak. Hallgattak és adtak a véleményünkre. Biztosították a lebonyolítást, jegyszedést, vendéglátást, rendfenntartást (+10-12 „civil ruhás” nyomozó. Volt és van is Kabinet RT. dosszié a rendőrségi irattárban). Megszervezték a miskolci Amatőr Könnyűzenei Klubot, ahol különböző nációjú és zenei ízléssel rendelkező arcok dzsemmeltek. Nem volt ellentét a rock zenész és az ortodox punk között. Igazi összetartó közösség volt, és ennek betudhatóan a generációnk a mai napig színtől, testszagtól függetlenül összetart, összetartozik. Nyitott klub volt, ahová a rajongók ugyanolyan joggal léphettek, mint a zenészek. Sokszor ott született meg egy-egy nóta. Testre szabott lehetőséget kaptunk az 1996-ig működtetett Kabinet Klubbal, a miskolci Központi Leány Kollégiumban (Tyúkól). Minden hónap utolsó péntekén este 6-tól 9-ig szórakoztathattunk (ma éjfél előtt nem érdemes koncertezni). Itt hallhatták először az új dalokat. Készültek és terjedtek a SKAlóz felvételek! Szakmailag úgy alakult, hogy a zenekartulajdonos-zenekarvezető énekelte, dobta a mélyvízbe az aktuális új produkciót törölközőként a közönség soraiba. Ha bejött, a következő hónapban már az énekes, showmanünk szájából hangzott el és vált slágerré. Ez a publikum, ezek a lányok és ezek a fiúk voltak azok, akik a középiskolákból elhurcoltak minket a nyíregyházi, egri főiskolákra, debreceni, szegedi, budapesti, miskolci egyetemek gólyabáljaira, klubkoncertjeire. És ezek a lányok és fiúk voltak azok, akik úgy búcsúztak tőlünk, hogy az esküvőjükön örömmel húztuk a talPUNK alá valót. Ott voltak a pesti estek Táncőrülete a PeCsában.

Köszönettel tartozunk a Skanzelizé csapatának, azon belül Cesarénak (született: Bakk Attila), aki a miskolci Zenei Szakközép tanonca volt, így kézen fekvő volt, hogy szaxofonosként a Kabinet Részvétnyilvántartó Tröszt zenekarát is erősítette, hogy AKKOR OTT LEHETTÜNK!!! Különleges köszönetet kell mondanom itt és most a miskolci INDEX rockzenekarnak, akik a kezdet kezdetén önzetlen segítséget, lehetőséget adtak, hogy éveken keresztül főzenekaruk legyünk, hogy igazi nagy technikai berendezéseken nótázhattunk, óriás színpadokon léptettek fel minket. (Mindig Ők játszottak előttünk. Biztos volt okuk eme furcsa, szokatlan húzásra.)
A Yellow Spots zenekarnak, hogy a Vörös Yuk rendezvényeire újra felfedeztek minket. A Pannonia Allstars csapatának, Krsa-nak és gyémánttal ékesített, arany medállal kitüntetett barátomnak Lipi Brownak, hogy tisztelik a kort, és nélkülük nem teljesedhetett volna be Lipót bácsi találkozása szülőatyjával, Fatty Bloodvessellel, a Bad Manners énekesével, hogy a Tanítványok együtt dalolhattak a MESTERrel.

Mit lehet tudni az első két album kiadásáról? Se az interneten, se forgalomban, alternatív gyűjtőknél, sehol nem találkozni a lemezekkel. Bár a Skabaré fel volt töltve a zenekar honlapjára, a másikról még csak hírből sem nagyon lehet hallani. Milyen hanghordozóra kerültek, és mennyi készült el belőlük, mit lehet tudni az albumok eladásáról?

Kies hazánkban soha nem az kapja a pénzt, aki megdolgozik, megszenved érte. Akkor és ma is erről szól a mese. Egy koncerten a hangosító, a szállító és a szervező viszi a biztos bevételt. Egy albumnál a stúdió tulajdonos, a hangmérnök, és legfőként a kiadó. 1984-ben az Omega Stúdiótól nyertünk lehetőséget, de nem tudtuk finanszírozni. Az 1988-as Ki Mit Tud? sorozaton a TV-s vetélkedőt megelőző országos döntőn, az Almássy téri Szabadidő Központban a Pepita Bravo Start menedzserétől, Boross Lajostól kaptunk becsületet, egy kislemeznyi anyagot rögzítettünk a kecskeméti stúdióban (a Ne félj Nemecsek! és a Vasárnapi séta című dalokat rögzítettük). A kislemez hivatalos kiadása elmaradt. Magyarországon megszüntették a kislemez kiadást. CUMI… 1989-ben, Miskolcon a Szinva-völgyi Táncház stúdiójában vettük fel a Voila… la Cinema első LP anyagunkat. 6 hónapot dolgoztunk rajta, és az első tíz évünk átfogó képe lett. Sajnos 4 sávra dolgozhattunk, több fizikailag nem volt. Technikailag az akkori midizéssel egészítettük ki a hangzást, minek eredménye az lett, hogy a tagság ugyan a daloktól nem, de a Sound a megszólalástól elzárkózott, az anyagot nem tekintette magáénak. Itt kívánom megjegyezni, hogy a Kabinet zenei munkája egy kézben volt, van és lesz. Megírom és meghangszerelem a zenéket, vakszöveget írok rá, kiosztom a kottákat és betanítom, behajtom. Hozzá lehet tenni, elvenni nem. 1992-ben készült el a SKAbaré c. album. Okulva itt már csak a dob volt midi, minden más élő, fals és hamis. Ettől szép a Kabinet, hogy emberi, cseppet sem tökéletes. Itt már bátran bevállaltam a Bad Manners-i tribute-ot és egyéb feldolgozásokat, mint például a Jó, a Rossz és a Csúf Morricone-átiratot. 1994-ben összefésültünk egy koncertlemezt, olyan dalokkal, melyeket a közönségünk nagyon imádott, de a kialakulóban lévő szerzői jogviták elkerülése végett stúdió albumként nem kívántunk rögzíteni. Címe: Live Ska! (CD és kazetta változatban érdemlést nem ejtve, fogyogatott).

Melyik fázisban jár a harmadik album elkészítése, mit lehet tudni a munkáról, hány számra számíthatunk?

2009-ben ugrottam neki az új stúdió albumnak. Azóta is. Hét lekevert dal készült el ez idáig a tervezett tizenhétből. Munkahely, család, rohanás, futokapénzemután, akadályoztatás miatt egyre tolódik. Megoldás. Otthon, a búbos kemence melege mellett, számítógépen fejezem be, meghívva egy-egy zenekari tagot hétvégi kiSKApcsolódásra. 2011. szeptember 30-án lesz 30 éves a SKAbinet Rt. Lesz nagy buli. Erre az időpontra felújítva, újradigitalizálva, kottával, SKAraoke-val elérhetőek lesznek az eddigi munkáink. Ha lesz önként és dalolva vállalkozó, aki weboldalunk, honlapunk korszerűsítésében, működtetésében segítségünkre lenne, akkor apránként már elérhetővé válnának a kívánt relikviák. Eredeti kották, homevideo (több órányi a ’80-as évek

vége és ’96 között, Aranyosi Péter – a Showder dizájn felelőse, Stand Up komédiás fiatal kori keze munkájából). Az Artisjust magyarországi, szerzői jogvédő hivatal érdekes módon az idegen Urakat védi a magyar Gyalogokkal szemben. Magánkiadású termék esetében is szem előtt kell tartani, hogy kinek a tányérjából SKAnalazunk. Meg vagyunk lőve. Csak szóbeli hozzájárulásunk van a Bad Manners (magyarul Modortalanok) anglikán, londoni művészektől, hogy magyarított zöngeményeiket publikussá tehessük… vagy marad a saját szerzeményű dalok közkinccsé tétele. A Bad Manners tribute-ok szöges ellentétei. Mind a 120 dalunkat rögzíteni kell, és szertefúvatni az internet viharában. A Kabinet RT. 30 éves szülinapjára elkészül a 17 dalt tartalmazó új stúdióalbum. Várható címe: BeatSKA. 7 dal készült el lekevert változatban. Ezek közül a Black Light, az Orion az Endoron, a Csak a Tánc!, a SKA Fesztivál, a Mambo nekünk 8! már kering a neten. A bevált formát alkalmazva, tovább magyarítunk Bad Manners dalokat (Black Night – Black Light, Got No Brain – Agyamentek, Feel Like Jumping – Menetelünk, Hey Little Girl – Két kicsi Hölgy, stb.), játszunk instrumentális nótákat (Space Patrol Orion – Orion az Endoron, La Tulipe Noir – A fekete Tulipán) és saját szerzeményeket (Csak a Tánc!, Margó, KonJak, stb.). Újra digitalizált formában jönnek sorban a kiadott és kiadatlan lemezek. Kiegészítve a hanganyag teljes kottájával és SKAraoke változatával magánkiadásban. Gyűjtését, megszerzését a zenekar koncertjei során, a színfalak előtt vagy mögött személyesen, és a neten lesz lehetőség megkezdeni.

Itthon kevés az olyan ska zenekar, ahol 11 körüli legyen a tagok száma, a Kabinet RT-nél ez miért fontos? Egyáltalán van-e olyan minimális létszám, ami feltétlenül kell egy élvezhető ska bandához?

Ez egy kövér, igazi, zenei szakmai kérdés. Köszönöm! Trióban (hárman) is lehet zenélgetni. Lásd: Police, meg egy raklap Jazz zenekar. A Rendőröket azért említem, mert a Police volt az, aki keverte az új hullámot a jamaikai ritmuselemekkel, így a reggae-vel és a ska-val. Hatása is volt, pl. a KFT-re. De mi van akkor, ha STING szóló karrierbe kezd? Bele is kezdett. Nem volt tovább zenekar. 3 ember igazsága? Vagy kettő egy ellen? Soha nincs béke! A nagy létszámnak hátránya kézenfekvő, így az előnyeit osztom meg veled, veletek. A közönség részéről pozitív, hogy több arcot lehet imádni, vagy utálni. A csapat szardíniamód betölti a színpadot. A sok őrült még több mosolyt fakaszt. Helyes arcok, röhejes móSKA, SKAcagás. Több autogramot lehet begyűjteni, több „csillagot” mondhat magáénak a gyűjtő. Szakmailag előnyös. Ha valaki nem ér rá, könnyebb pótolni, hiánya kevésbé feltűnő. Ha a gitáros például basszusgitáros, szaxofonos, szájharmonikás és énekes is, akkor a bő repertoárnak köszönhetően, akár a csapatSKApitány, showman hiánya sem SKAtasztrófális. De, maximum 3 zenész hiányát viseljük el. Minél többen vagyunk, annál kiegyensúlyozottabb a döntéshozatal. Többeknek vélt igaza befolyásolhatóbb, megbeszélhetőbb, megváltoztathatóbb, mint egyetlen csökönyös vélemény. Ez a csökönyös vélemény egyedül a SKApitány, zenekartulajdonos, zenekarvezető joga. Az igazi SKA zene kiköveteli magának a fúvóSKArt. 2-5 fő. Legalább egy rezes és egy fafúvós (trombita és szaxofon), de, hogy meglegyen az eleje és a vége, akkor ötre van szükség. Trombita, harsona, szaxofon (alt, tenor és baritone). Mondj egy magyar SKA zenekart, ahol nincs szólóénekes, azaz az ének hangján kívül szerszámot is kezébe vevő Primadonna. Ez így már 6 fő. Dob + basszus. Ez így már 8 fő. Gitár nélkül nincs SKA, a gitáros hozza az umca-umca-umcacacát! Nem luxus, ha kettő van belőle! Ez már 10, és bizony Hammond orgonás nélkül sem igazi a megszólalás. Ez így 11. Ennyi kell, ennyi kellene. Nekünk épen ennyink van. Na meg a kispadosok, ha sérülés miatt cserélni kell a csatárt, a középpályást, a védőt, vagy a SKApust. A Kabinet RT. egy igazi, nagy pályás focicsapat, az első sorával és a cserepadosokkal egyetemben. Minarik Ede szólását idézhetem a „Régi idők focija” című filmből: KELL EGY CSAPAT!!! Az igazi kérdés, hogy 30 év alatt hogyan lehet összetartani a nyájat. Diktatórikus demokráciával, toleranciával, alkalmazkodással, hogy az egyiknek megengeded, de a másiknak nem. Örök sakkozással és feladatokkal, hogy érezzék, fontosak maguknak.

Röhejes kérdés, de fel kell tennem. Hány fő szerezte a Lipót bácsi című dalt?

Tizenketten. Kilencen az eredeti Bad Mannersből, plusz hárman a Kabinet RT.-ből. Vicces varázslat. Egy óvodás is megírhatta volna a Lipót bácsit.

A decemberi győri koncertet leszámítva elég ritkán látni a zenekart Miskolcon kívül, mi ennek az oka?

Megint messziről kezdem, mert messziről jövünk. Az LK-Beat győri testvérzenekarunknak köszönhetjük, hogy kimozdulhattunk a barlangunkból. Nekünk borsodiaknak a Duna vonalánál befejeződik Magyarország. Menedzselési, financiális és mobilitási gondok miatt az az ország nem az Anyaország, pedig szüleim Vas megyeiek, szombathelyi és jáki születésűek, nővérem, keresztfiam győri lakos, rokonságom 90%-a vasi, veszprémi illetőségű. Mi a vasfüggöny mögötti acélváros keménységébe születtünk és élünk, félszegebben, ijedősebben nézünk ki a fejünkből, s egyszer valaki nem állja szavát, azt nem felejtjük. Feszültek vagyunk és nem lazák. (Persze a cirkusz, a színpad, az egész más!) Kicsit olyan polgárai vagyunk hazánknak, mint a kettészakított vietnámiak, vagy a koreaiak. Észak, Dél ellen. Kelő Kelet, a nyugodt Nyugat ellen. Sokba kerül a hiszékenység, nekünk tizenegyszeresébe. Nem éri meg… pedig mi végtelen történetileg türelmesen várunk rá. Az első turnénk a Ki Mit Tud?-ot követően 1989 nyarán volt. Buda, Székesfehérvár, Balaton. 3 nap, 8 koncert. Az első, és egyben utolsó turné. Hja! Majd elfelejtem a SKAlpokat. A TV2 hivatalos megnyitóját a SKAbinet RT-vel ejtették meg. Szomorúak voltunk, mert a hodály, svédasztal-hegyekből álló stúdiótermet 5 perc alatt kiürítettük. Csak Bodrogi Gyula és Garas Dezső vállalta a táncot a hosztesz leányokkal. Dupla gázsit kaptunk és budapesti szilveszteri fellépést. Azóta megtanították velünk, hogy ami a színpadon történik, az a mi felelősségünk, ami a színpad mögött, az nem tartozik a közönségre, s ránk végképp nem. 1991. december 26-át írtunk. Tanulság? Minden vágyunk átlépni a Duna vonalát, hogy egyszer Szombathelyen is (a Tizenhéttel) megmutathassuk magunkat. És persze, hogy a keresztanyám, keresztapám 30 év után tényleg elhiggye: zenélek, és tettem le valamit az asztalra… és, hogy anyai, apai nagyszüleim hantjához eljussak és a tisztelet virágaival emlékezhessek rájuk. Tőlük is kaptam a tehetetlen tehetségemet. Nemcsak 182 kilométer az Acélváros. Sokszor 420 oda, 420 vissza és munSKA másnap.

Hogyan élte meg a zenekar a 2005-ös Bad Manners koncertet, amikor is az egyik legnagyobb ska zenekar játszott Budapesten? Valóra vált az álom?

Én speciel idegi alapon vesegörccsel. Ha valaki élt már meg fejfájást, akkor annál kellemetlenebb a fülfájás. A fülfájásnál a fogfájás. De a fogfájás Kismiska a vesegörcshöz képest. Nekem három vesém van. Van tapasztalatom… Szóval bestresszeltem. Mégiscsak a Ska Beatles-eivel játszódjunk és a PASOval akiknek két zenészünket is adtuk… 2 év hallgatás után. Meccsrutin semmi, szétszéledt gulya, igen.

Az is nyomott bennünket, hogy ütközik a Kabinet RT repertoárja a Bad Mannersével. Külön, kifejezett kérés volt, hogy aznap Bad Manners magyarításokat ne adjunk elő. BUMMM!!! Slágerek kellenek a tömegeknek, slágerek nélkül hogyan is alkothatsz maradandót? …és Te vagy a speaker, a közönséget felhozó, fellázító, felhergelő. Komoly feladat hátrakötött kezekkel egyensúlyozva 10-en egy vékony kötélen.

Nem koncert volt, hanem teljes beteljesülés. Bánom, hogy zenekarom nem rendelkezik a mai napig sem országosan, legálisan terjesztett és jegyzett zenei kiadvánnyal, azaz bakelit lemezzel, mert anno 1988-ban ugyan nyertünk, és el is készült a master, de megszüntették a kislemez kiadást. Mint tudjuk, utána a nagylemez kiadást is. A dorogi magyar hanglemezgyártó sor azóta Angliában ketyeg tovább… Egyszóval. Nekem mindig vagy születésem vagy nevem napja tájékán vannak igen emlékezetes Kabinet koncertek. Visszatértünk. Kritikában megSKAptuk a magunkét, miszerint retro szintipop SKA elemek magvait tartalmazó, de szocreál, büszke műsor volt.

A koncertet a PASO szervezte. Mai napig hálásak vagyunk a gondolatért, hogy a Kabinet RT. is lehetőséget SKApott. Akkor egyik alapemberünk kilátástalan egészségügyi problémái és az én Miskolcról történő kiköltözésem megbénította a zenekar működését. Ez a lehetőség felrázta a csapatot, a mai napig tart valami ebből a lendületből… vagy csak felértünk a CSÚCSRA ÉS AZÓTA IS LASSAN ERESZKEDÜNK A MÉLYBE?

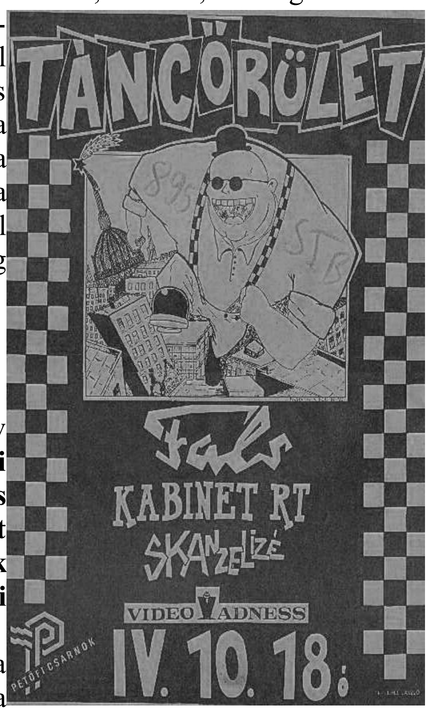
Mi szerencsésebbek voltunk, hogy a kulisszák mögül indulhattunk aznap és aznap este. Fatty annyira megtisztelt bennünket, hogy elfelejtette elkölteni repi vacsoráját a HOTEL X-ben, nem tartott saját zenekarával, hanem kézzel-lábbal kommunikált velünk, s mi vele. A beállásokkor Fattyval hosszasan

értekeztünk. Nyelvi nehézségek, stb…Műsoregyeztetés, hogy mely Bad Manners dalokat ne játsszuk és, hogy Ő a Bad Manners énekese és ne is reménykedjünk, hogy a Lip Up Fatty-t elénekeli velünk.
Vittem a Yugoton kiadású Bad Manners album borítóimat, amire lehidalt, vittem a saját kezem által készített eredeti Lipót bácsi partitúrát, kottát 1984-ből, melyre megint lehidalt, kézjegyével szignált… és mint az Isten, a Lipót bácsi kezdő motívumára felugrott közénk a színpadra. Mondhatom mi ott akkor bepisáltunk a gyönyörtől. A mester és tanítványai egy színpadon. Nekem olyan volt, mintha a Beatlesszel lehettem volna egy cirkuszi porondon. Azóta is tartom azon állításomat, melyre Fatty sűrűn bólogatott, hogy a Bad Manners a SKA Beatles-e. A Mester megtisztelte, megköszönte tanítványainak, hozzájárult, hogy továbbiakban is lehetünk a Bad Manners nagykövetei Magyarországon. Beteljesültünk. A világ összes gyémánt lemezénél többet értünk el aznap este…és én még a színpadról videózhattam a pesti esten ez eddig első és utolsó jelenésüket.

Honnan jött az ötlet, hogy egy számot nemcsak feldolgoz a zenekar, hanem magyar szövegre át is ülteti, mint történt az a Rosemaryvel, a Lipót bácsival, vagy a Tánya London lányával?

Ha valamit annyira és annyiszor agyonhallgatsz, hogy Apádnak fáj, megkérnek, hogy inkább játszd Te! Magyarul! Furcsa, vagy mégsem? Adta magát, hogy a Lip Up Fatty, hülyén hangzik ’84-ben a magyar, miskolci eddás, adjegybélást csöves füleknek. Lipót császár, Lipót mező, Lipót bácsi az ’má IGEN. Adta magát… és jött a harsonásunk: Ez a hely lezser!… és jött az énekesünk: Irány a diliház!…és jöttem Én: Egy-kettő-egy… Ez annyira egyszerű és annyira aranyosan béna, hogy mindenki megette. Mi is! És azóta is mindenki! Írtam hozzá egy reggae-s lecsengő részt, hogy tovább nyújthassuk a rétest és többet énekeltethessük a publikumot. A Lipót bácsi nagyobb sláger a Kabinet RT-től Miskolcon, mint a Lip up Fatty a Bad Mannerstől Londonban.
Több Bad Manners magyar adaptáció született. Jelenleg 24 dalt ültettünk angol gyökerekkel magyar földbe. Jó anyag, jó talajon. Zenei „szakszervezetünk” és a puhuló diktatórium mellett demokratizálódtunk, vagy csak kiosztottuk a feladatokat. Én maradtam továbbiakban is a zenei felelős, a füles, a hangszerelő és betanító. Az énekesünk, TSYBI, a költő. Az 1993-as televíziós Mitax-Organ Pop-Rock Fesztivál selejtezőjén a Rosemary magyarosításával nyertünk jogot a szereplésre, a spotot a Hyde Park instrumentális nótánkra készítették, a képernyőre viszont szerzői jogok miatt a Szerelembolt dallal kerültünk. Szóval a Rosemary annyira meggyőzte a selejtező zsűrijét, hogy ’88 után újra agyonnyomtak a kritikusok a szeretetükkel és a szakma sem mint amatőrökkel, hanem mint szakikkal foglalkozott. Ekkor indult barátságunk Flipper Öcsivel, akivel 1996-ig saját dalai SKA változataival gyűrtük Észak-Magyarországot.

Milyen volt a régi Táncőrület koncertek hangulata? Az archív plakátok alapján a Kabinet RT legalább ötször játszott a Petőfi Csarnokban, ha nem többször. Az egyiken fellépett az Egészséges Fejbőr és a Ladánybene is, ma viszont elképzelhetetlen lenne e két zenekar közös koncertje, tekintve az egyik nacionalista, a másik raszta közönségét. Honnan jött a kapcsolat a pesti ska arcokkal, ami olyan jól sikerült, hogy többször is járt Budapesten a zenekar?
Szenzációs, szenzációs! Miskolci, amatőr zenekarként rendszeresen a PeCsában játszani az szenzációs volt. A pesti srácokkal cserélgettük a beszerzett hang és képi SKA anyagokat. Királyok voltunk. Havonta-kéthavonta ízlelgettük, ki milyen újdonságot lelt és épített be színpadi produkciójába. Az összekötő Cesare (Bakk Attila) a Skanzelizé szaxofonosa volt, aki akkor a miskolci Konzervatórium diákja és a Kabinet RT. szaxofonosa is volt. Ő volt a magyar SKA James Bondja.

A zene mindegy kié!? Fatty is megemlítette magyarországi riportjában, hogy Ő szórakoztatni akar egy hosszú fáradtságos hét után egy könnyű szombat estén. Nincs különbség villanyszerelő cigány, állványozó nacionalista és szobafestő zsidó között. Akkor és ott mi egyek vagyunk. A pillanat emberei. Jól érezzük magunkat, és már várjuk a következő buli lehetőségét. Ez is egyfajta focimeccs, ahol kitombolhatod magadat, de mekkora különbséggel. A zene híd, és a SKA a legjobb híd, mert stílus és KÓRtalan. Hihetetlen, de a Ladánybene 27 testvérzenekarunkkal ('88-as Ki Mit Tud? sorozat óta tart) máig bensőséges a SKApcsolatunk. Legutóbb a 4. győri Ska-Reggae Fesztiválon és a XI. miskolci Kocsonya Fesztiválon játszottunk egy színpadon. Ők profik, mi maradtunk amatőrök, de a magyar ligában néha összemérjük tudásunkat. Barátilag. Sajnálom, hogy a nosztalgia, a retro füstje nem csapta meg régi szeretteinket. Szükség lenne a Fals, Skanzelizé, Egészséges Fejbőr, Oi-kor, stb. szerepére. De lehet, hogy Ők másként látják. Mi is politizálunk, keményen, de rímbe és rejtve. Elmúlt? Szép volt? Nem múlt el és szép ma is. Ma már nehéz lenne 5-6 ezer fővel megtölteni a PeCsát. Ma már lerúgnának a színpadról, ha jó dolgomban felmennék a Skanzelízé színpadjára kéretlenül? Buli volt. Kitomboltuk magunkat és hétfőn reggel 6-ra mentünk a gyárba.

Az 1988-as Ki mit tud segítségével a TV-be is bekerült a zenekar, a Lipót bácsit Antal Imre konferálta. Milyen akadályokat kellett legyőzni ahhoz, hogy ez létrejöjjön? Hány válogatás előzte meg a felvételt?
Ma már viccesnek tűnik. Akárkit nem engedtek színpadközelbe, hát még a színpadra. Először is. Életkor: 14 és 26 év között. A többit már a portás eltanácsolta. Jöttek a szakmai zsűrizések. Tanult, aktív komolyzenészek, akik nem adtak a slágerekre, a divatra. Iskolai, kerületi, megyei, területi, országos, tévés, operatőri, főpróbás és éles, selejtező, középdöntő, döntő. A döntő után nyertél életet.
'88-ban 1618-an vettünk rész a polgári oldalról és mindannyian a honvédségi és diák oldalról. Ma kevésnek tűnik, de nem is voltunk annyira bátrak és hiszékenyek, mint ma. A Kabinet RT. már a '83-as Ki Mit Tud?-on diák zenekarként bepróbálkozott és tanult a kritiSKAból.
1987-ben meg kellett nyernünk a megyei Tehetségkutató versenyt ahhoz, hogy legyen alapunk az 1988-as Ki Mit Tud? selejtezőre. Tsybi és én katonai, sorállományú szolgálatunk, leszerelésünk után átszerveztük a Kabinet RT-t. Kialakult a nagygeneráció. Charles LallyGally (Gál Lajos) gitárosunk (Holdviola zenekar) a minap SKApott Fonogram elismerést, az Év felfedezettje címet (szívből gratulálunk).

Azután 2-3 pop-rock táborban kötelező továbbképzésen vettünk részt, hogy SKAmeraképesek és média képesek legyünk. Együtt dalolt a tábor tűz mellett a rocker, a depeche-es és a punk. Szereztünk barátot és kiadói ellenséget. A Lipót bácsi futó slágerré vált. A zsűri, a rendező, a közönség oldaláról kötelező darab lett. Közölték is velünk, hogy ez a dal KELL. Nem foglalkoztak azzal, hogy jogdíj, meg miegymás. Kell és kell! Még a TV-s bemutatkozást megelőzően 3-4 alkalommal jelenésünk volt a Petőfi rádióban, azaz a média is megtette a maga reklámtámogatását. Sajnos az élő, egyenes tévéadást megelőző délutáni főpróbán, a főrendező elejtett szavaiból reá kellett ébredjünk, hogy ennyi volt, nincs tovább. Eleve vesztesen mentünk a cirkuszba, de nem látszott rajtunk. Így is nagy élmény volt, nagy élmény a mai napig is. 6 zenekar jutott a tévé képernyőjére, melyben mi is benne voltunk. A 6 zenekarból 3 miskolci. Mind 3 miskolci zenekar valamelyik tagja Iván utcai srác volt. Erre varrjon valaki gombot! Antal Imrével a színfalak mögött várakoztunk a produkció bemutatására. Bőven volt időnk. Cigarettával kínáltam. Nem fogadta el, mert mellettünk állt a színpad mögé vezényelt tűzoltó, aki köztudottan széles mosollyal bünteti eme cselekedetet. Szívélyesen elutasította kínálásom, majd háta mögé rejtett bal kezét maga elé húzva, füstölgő cigarettájába utolsót slukkolva, azt elmorzsolva a hamutartóban… majd elő adta a dadogós konferanszot: Lililipót bácsi és a Bad Mannerstől.

Egy Skanzelizé-interjúban olvastam, hogy a Kabinet RT-nek régebben akkora népszerűsége volt Miskolcon, mint az Eddának, aminek következtében a Skanzelizé is felléphetett néhányszor a miskolci Egyetemvárosban. Milyen hangulatúak voltak azok a koncertek?
A Ki Mit Tud?-ot követően lehetőséget kaptunk saját klub indításához a helyi KISZ Bizottság szervezésében

és bonyolításában. Miskolc támogatta fiatal zenészeit, néptáncosait, alkotóit. Miskolc nemcsak a rock, de minden zenei ízlés támogatója lett (Miskolci Jazz napok, Kaláka Fesztivál, Miskolci Dixiland Fesztivál, stb.). A Klub a középiskolások szórakoztatását tűzte ki célul, de nem volt olyan középiskolás, akinek a tesói közt ne lett volna miskolci egyetemista. Párhuzamosan a Miskolci Egyetem Rockwell és Boci klubjaiban az egyetemi zenekarokkal léptünk fel, sok kis mini woodstock rendezvényen, vagy Gólya Bálon, Szarvasűzőn, a város által a miskolci egyetemi Sportcsarnok eseményein. Lett annyi hitelünk, hogy általunk meghívott zenekarok is lehetőséget kaptak… és további SKAlpokat gyűjthettünk (Szandi, Pa-dö-dö, Szent Martin, Charlie, Bon-Bon, Hevessy Tamás – egy időben állandó konferanszénk volt –, Republic…), de az Eddával a próbahelyükön kívül egy kivételével sohasem koncerteztünk együtt. A koncert olyan, mint egy jó társas tánc. Ha a férfi (a zenekar) rátalál egy jó nőre (publikum), és könnyű, avagy vadító táncba kezd, egymásra talál, abból mindhalálig tánc lesz a gyönyörök kertjében. Celeb az, aki önmagában, önmagával táncol. Minden kerek volt. A csajok, a srácok, a csapat, a csapatok, a hangulat. Nem is akartuk befejezni. Akkor pénteken este hatkor indult útjára a gyönyör és este 10-re be kellett fejezni. Ma éjfél előtt, még hétköznap is, nem ildomos a húROCKba csapni. Így nincs idő több zenekaros rendezvényre, nincs idő, hogy meghallgassuk egymás műsorát, nincs idő jó éjszakát kívánni. Rohanunk, hogy másnap valahogy felébredhessünk.

Járt-e már külföldön a zenekar?
Hogyne, hogy nem. A Kabinet RT. mihelyt megkapta útlevelét, élt is vele. A Margit hídnál, a Margitszigeten, az Úttörő Stadionban kezdte 3 napos Nyugati Túrnéját. 1989 nyarán megállt a IX. Nemzetközi Táncdalfesztiválon (mit is játszottunk volna, ha nem a Lipót bácsit), leégettük magunkat a Balaton partján, Csepelen Rock Kluboztunk, majd a miskolci Gárdonyi Parkban búcsúztunk. Azóta is ennyi. Külföldön soha nem voltunk. Egy kezemen meg tudom számolni, hogy hányszor léptük át a Duna vonalát. Nem hiszem, hogy a zenekar hibája. Máig nincs menedzsmentünk, vasgyári prolik vagyunk, s talán nem is kíváncsi ránk a nyugodt Nyugat.

Milyen a kapcsolat a többi mai magyar ska zenekarral, kik tekinthetők baráti bandáknak, vagy vannak-e új felfedezettek, akikkel játszana még a Kabinet RT?
Nem vagyunk stílusfüggők. Mi mindenkivel szívesen játszunk, akár egy időben egy színpadon. Bulis srácok vagyunk. Nagy örömmel utazunk a világ végére is, hogy együtt lehessünk testvérzenekarainkkal, mint a Ladánybene 27, az LK-Beat, a PASO, és itt mindenkit felsorolhatnék.
Előbbi kérdésedben rejlő szomorú válaszom, hogy a dunántúli meghívások anyagi kondíciókra hivatkozva mindig elmaradnak. Sajnos számtalan családfenntartó apuka van a zenekarban, számtalan szerető, ragaszkodó éhes szájjal maga mögött. Súlyos költséggel jár megmozdítani az állományt és a rendező részéről hiszem, bizonytalan vállalkozás megvendégelni a SKAbinetet. Megértem és elfogadom. Marad Borsod habos oldala. A szombathelyi Tizenhéttel nagyon szeretnék szüleim szülőföldjén egy nagyot ordítani.

Szó volt a Kabinet-honlap elkészüléséről, de a weboldalon böngészve nem érhető el sok tartalom a gombokra kattintva, a korábbi archív képeket tartalmazó galéria is eltűnt. Lesz-e valami előrelépés ez ügyben? Az internetes megjelenés mennyiben segíti egy zenekar kapcsolatkiépítését, fontos ez a Kabinet RT-nek?
A legfontosabb kérdés maradt a legvégére. Eddigi internet elérhetőségünket a szolgáltató megszüntette. Új, friss zsonglőrre volna szükségünk. Segítség, segítség, segítség! Az elektronikus elérhetőség a legfontosabb. Ennek hiányában öregbíthetjük el- és utolérhetetlenségünket, de nem ez a célunk. Tisztelettel kérek mindenkit, bárkit, akárkit, aki napra kész weboldalunk gondos gazdája kíván lenni, tiszteljen meg megbecsülésével, ígérem hasonló megbecsülésben részesítjük.
Több tonna arcív videó bizonyítja múltunkat és jelenünket. Jó lenne megosztani. Megosztani veletek a dalszövegeket, a kottákat (teljes partitúra a dobtól a harsonáig). A kottákkal párhuzamosan szeretnék SKAraoke dalokat feldobni a netre. Az újra digitalizált albumokat feltenni, az új albumnak teret engedni. Van még időnk… A miskolci Központi Leánykollégiumban, 2011. szeptember 30-án betölti harmadik x-ét a Kabinet RT.

LEMEZEK

A 2010-ES ÉV LEMEZE

The Hotknives – About Time

A fenti cím mindent elárul: agyamat eldobtam októberben az album első meghallgatásakor, azt mondtam, ilyen nem létezik! Ki kell térnem arra, hogy az angol zenekar, pontosabban a brightoni legenda tíz hosszú év után adott ki ismét nagylemezt, alaposan megvárakoztatva ezzel a rajongókat. Azt is érdemes még tudni, hogy 2003-ban Marc Carew lett az új énekes, basszusgitárjával ugrálva kiváló színpadi játéka is emeli a koncert fényét. Élőben még nem volt alkalmam ezt megtapasztalni (bár két éve ilyenkor játszottak Szombathelyen) ezt a látványt, de a videók is erről tanúskodnak. Visszatérve a lemezhez, az első szám rögtön fúvós betéttel indul, ez azért érdekes, mert hivatalosan nincsenek fúvósok a zenekarban, illetve elég kevés számban tűnnek fel, náluk a fő extra a már-már mennybeli megszólalású szintetizátor. Tehát a Harsh Reality a fúvós betét után nagyon beindul, megadva a lemez nagy részének Two Tone-os hangzását, ami leírhatatlan, nehéz kommentálni, hallani kell! Az Accidentally Human körülbelül ott folytatódik, ahol az első szám véget ér, azzal a különbséggel, hogy itt több a lassabb rész, és csak a refrén lesz pörgős, de a billentyűs biztosítja az ütemet, és hogy ne lankadjon a figyelmünk. Ezután egy lassú szám következik, a Communication, mely inkább csak a dalszöveg miatt kiemelendő. Negyedik a Bloody Beautiful, és bár nem preferálom a gitárszólókat a ska zenében, itt nagyon jól beleillik a dal elejébe – szerencsére nem viszik túlzásba. Az Emotionally Yours ismét egy érzelmes szám, ami nem csoda, hiszen a Hotknives-dalok jó részét ez a téma adja meg, és nincs is ezzel gond, a nő és a ska kapcsolata nem is lehetne teljesebb. A Good Decisionnél fel kell hívnom a figyelmet a refrén fokozatosságára. Először még csak kétszer szól, aztán egy kisebb szintetizátorszóló, majd visszatérésekor jön a katarzis: háromszor, egyre nagyobb beleéléssel, a billentyűk vad játékával hallhatjuk a refrént, aztán egy nagy megnyugvással ér véget a szám körülbelül az album közepén, tekinthetjük ezt a tetőpontnak is. Ezután egy közepesen lassú dal (Singing To The Moon) következik, afféle felrázás az előző szám élményéből. A David Jones (a Hotknives mindig is szeretett kereszt- és vezetéknevekkel kombinálni a dalcímekben) eleje ismét csodás gitárjáték, egy tucat másodpercre visszatérnek a fúvósok is, majd ismét a töménytelen Two Tone, ahogy azt csak a nagyok tudják. A Humpty's Wall megint egy lassú szám, ezután már felváltva következnek a gyors-lassú dalok. A Doing Alright nem ismeretlen a rajongók előtt, hiszen ezt már az 1989-es Live 'N' Skankin'-en is hallani lehetett, ennek a felújított verziója került fel az About Time-ra. A torzított billentyűket csak meg kell szokni, egy idő után élvezetessé válik, a refrénig pedig egy lassú rész vezet el, hatalmasat üt ez a szám is. A Manual Override szintén lassú. A Happy To Be Here még egy utolsó nagy lélegzetvétel az album vége előtt, a kismértékű fokozás itt is megtalálható. A zárószám, a mestermű csodás befejezése ismét egy szép lányhoz szóló, lassú szám, a Translation, fergeteges szaxofonszólókkal kiegészítve. Ez az album 10-ből 10-es! Kötelező anyag minden ska rajongó számára! Bakeliten is kapható, vegyünk inkább kettőt, egyiket rongyosra hallgatjuk, másikat féltve őrizzük! Marc Carew-t és csapatát pedig visszavárom még egy magyarországi koncertre! **Március 12. Bécs**, aki nem Győrbe megy, az Hotknivesra táncoljon!

The Corps – Bottle of Rock & Roll

Kevés bakelitet vettem koncerten, pláne az adott zenekar koncertjén, ez közéjük tartozik. Bécsben sikerült hozzájutnom (erről hátrébb még szólok) az ausztrálok 2010-es lemezéhez, ami különlegességnek számít. Ugyanis kislemezről van szó, ami egy méregzöld színű 12”-esen jelent meg. A szín hűen igazodik a borítón szereplő kígyóhoz, aki épp kinyitotta a rock & roll üvegét, ami tökéletes párhuzam a kiadványhoz: a banda eddig is a Motörhead-Rose Tattoo vonalon mozgott, s a lemez is ezt követi. A témák adottak: whisky, nők, pazarlás, halál. Természetesen a nyitó All My Money a legnagyobb sláger (de a Snake Eyes vagy a címadó nóta sem utolsó), amit már el is kezdtem átírni magyarra, a refrén eddig kegyes volt velem, már csak a versszakokat kell helyesen átültetni. CD kiadvány is létezik, ott hét szám van, öt sajáton kívül két feldolgozás (a bakeliten plusz egy, a belga The Kids zenekartól). Ezek érdekesen hatnak, hiszen bár nagyon jól eltalálták a hangzást a srácok, ugyan ki veszi, és főleg teszi is fel lemezre a Motörhead – Ace of Spades, a Rose Tattoo – Nice Boys és a The Kids – This is Rock & Roll dalokat? Olvastam, hogy valaki szintén nem értette ezt, de meghallgatva a dalokat, szerinte illik oda – ez is egy vélemény, és tényleg hibátlan számok, azonban fel lehet azt tenni ezer más helyre, nem egy új lemezre. A saját számok viszont hibátlanok!

Dühös Elvtársak – XX. Század

A 80-as években alakult komáromi-tatai zenekarral már olvasható volt pár oldallal előrébb egy interjú, ez pedig a tavaly megjelent, úgymond „Best of Dühös Elvtársak” CD ismertetője. Néhány számról már az interjúban esett szó, én most még megemlíteném két kedvenc számomat, melyek legjobban tetszettek a lemezről, ezek az Egyetértés és a Vannak akik… szerzemények, mindkettő 1986-ból, azt kell mondjam, ennek az évfolyamnak a dalai állnak legközelebb hozzám, és vegyük még bele a körbe a Május 1-et, ami szintén erősen ironizál, mint a Lillafüred Rock ’n’ Roll. De igazából a számok nagy része himnusz, ott van például a Megdöglesz és a Sakk Matt is. A Kocsmadal ismerős lehet a Csibészek és a CsizmáSKAndúr rajongóknak, akusztikus és ska verzió után végre punkosan is hallható az 1986-os szám. Felkerült még tizenötödik nótaként a tavalyi Old Skin, ami az „öreg” generáció visszatekintése eddigi életére, de megjelenik az is, hogy hogyan élnek az „öreg” szkinhedek napjainkban. Van még egy bónusz, rejtett dal is, ami egy feldolgozás az Aurórától, az Anarchista Kiáltvány, ez koncerteken is hallható. Nagyon jól sikerült ez a Best of, és már várom az új dalokat tartalmazó kiadványt. Oi!

Evil Conduct – Rule O.K.

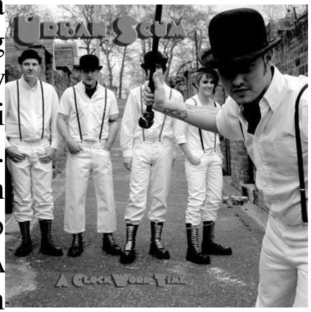
A holland Last Resortként elhíresült banda három év után ismét nagylemezzel jelentkezett! A 12 dalos megvalósítás az első két lemezre emlékeztet, persze van köztük két olyan is, amit már 2009-ben hallhatott a közönség egy kislemezen, a One of the Boys és a Home sweet home, melyeknek jót tett az újrafelvétel. Az első Skinhead till I die szólója kissé túlbonyolítottnak hangzott első hallgatásra, de egy idő után teljesen emészthetővé vált. Érdekesség, hogy a második szám szinte ugyanazzal az ütemmel folytatódik, mint amivel az első véget ér. Személyes kedvencem az It's up to you nóta, megvan benne az az egyszerűség, ami miatt anno megszerettem a zenekart. Azt hozzá kell tennem, hogy sokaknak nem tetszett a 2009-es The Way We Feel kislemez, pedig hozzám az közelebb áll, mint a Rule O.K. Felhívnám a figyelmet a Time for actionben hallható űűű-zésre, engem nagyon idegesített, akkor már inkább szólt volna a romantikus óóó-zás. Még egy érdekesség: az első album, a Sorry… No hagyományához tér vissza a lemez azzal, hogy az album neve nem szerepel a számcímek között. Igaz, ennek semmi jelentősége, de a négy lemez így szép keretbe foglalódik. Evil Conduct rajongóknak természetesen kötelező anyag, s másoknak is ajánlott meghallgatása! Júniusban Csehországban lépnek fel!

Street Dogs – Street Dogs

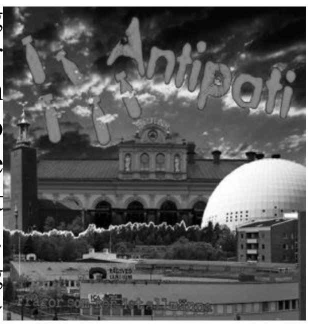
A januári európai turné elmaradt, elvileg áprilisban és májusban pótolják, reméljük, akkor is eltalálnak a Dürer kertbe, mert a sorozatban ötödik Street Dogs-lemez is van annyira jó, mint az előzőek. Külön érdeme a bandának, hogy mindezt hét év alatt sikerült létrehozniuk. (Aki esetleg ne tudná, mi volt a kezdeti pláne a zenekarban: az énekes korábban Dropkick Murphysben dalolt, ő látható például a Barrom Hero című eposz videóklippjében is Bomb Squad pólóban, melyhez hasonló feliratút gyakran felvesz új zenekara koncertjein is. Tehát az elején ezért őrültek meg a bandáért, de mivel ez nem tarthatott volna sokáig, tettek róla, hogy az albumok is maradandóak legyenek.) A borító valami amerikai katonai válljelzés lenne, csak azt nem értem, miért kellett átüttetni fehérből vörösre, így a fehér US Army katonai csillag helyett kaptunk egy vörös csillagot, ami egy bakelit borítóján szépen nézne ki (ha lenne, de csak CD-n jelent meg), de pólóra inkább nem nyomtatnám. Az első öt számmal alaposan belecsapnak, s csak a hatodik Yesterdaynél fogják kissé vissza magukat. Az én három kedvencem a Ghosts (a szóló felvezetése tökéletes), a 10 Wood Rd. (érzelmes, lassú énekes kezdés után élénk váltás) és a Freedom (másfél perc tömény streetpunk), de a sok dal között mindenki megtalálhatja a neki tetszőt. A Kóbor Kutyák azért is streetpunk, mert a tizennyolc szám közül csak egy éri el, és egy lépi túl a három percet, a negyven perces időtartam ilyen sok számnál igen ritka.

Urban Scum – A Clockwork Time

Hihetetlen, de ezt az albumot három éve kellett volna bemutatnom még a Terrace Lost Its Soul keretein belül, viszont igen sokáig elhúzódott, míg valakinek sikerült feltöltenie (és még szerencsém van, hogy feltették, egy másikat szintén évekkel ezelőtt szerettem volna bemutatni, de azóta semmi híre az interneten az albumnak, pedig nem is annyira ismeretlen zenekar). Az angol Urban Scummal anno interjút is készítettem, aztán majdnem megvettem a CD-jüket eredetiben, de sokalltam az árat, ezért inkább visszakoztam, az eredménye az lett, hogy csak most lehet olvasni róla. A kilenc számos album egyébiránt nagyon egyszerű, ami talán magában foglalja azt is, hogy rövid. Leginkább a Hooligans átdolgozásának örülök, melynek szövege méltatlan volt a Yorkshire Drinking Crew albumon szereplő lassú számhoz, ezért is jó, hogy felpörgették. A címválasztás tekintetében, és a szövegekben is nagyrészt a kliséket követik: 1969, a már említett Hooligans, Scooter boys, Tits and beer, stb. Egyszerűségük mellett azonban mégis értékelni tudom a számokat, hiszen nem lettek ám olyan rosszak, és nem ők az egyetlenek, akik a kliséket megpróbálják pattogósan, ötletesen előadni. Érdekes lehet még a címadó dal ska ritmusa, melyet kevernek egy kissé a punkosabb gitárral, de ez nem megy a gyorsaság rovására.

Antipati – Fragor som rör det allmänna

Kissé elmélyült a svédek hangzása a 2007-es album óta, de még mindig ugyanolyan jó számokat írnak, mint régen. Ami szembetűnő, hogy bár vannak angol címek, javarészt csak svédül énekelnek, ellentétben az On Repeat egy-egy angol slágerével. Ez az a lemez (és tényleg lemez, jó skandinávokhoz híven folyamatosan bakeliteznek), amiről nehéz lenne kedvencet választanom. Egyrészt mert rengeteg a jó hangzású, másrészt mert ezek közül szűrnöm kellene a dalszövegeket, de nem tudok svédül. Említsük azért meg a Tupplur I En Busskur-t, de ott van az őt követő Stдng Av! is, nehéz választani. Nem is beszélve a Clockwork Orange Horrorshow nótáról, vagy a talán leggyorsabb számról, Sleeplessről. Az On My Bike-nál csodálkozok, hogy hogyan tud egy jól megtermett énekes ilyen vékony hangokat kiadni, de ez maradjon meg inkább titoknak (még előttem is). A svédek előnye, hogy ingyen tanulhatnak zenélni hazájukban, szerencsére ez az Oi!-punk zenekarokon is érződik, jobbnál jobb bandák látnak napvilágot.

The Corps – Bottle of Rock & Roll European Tour 2010
Bécs, 2010. 09. 08.
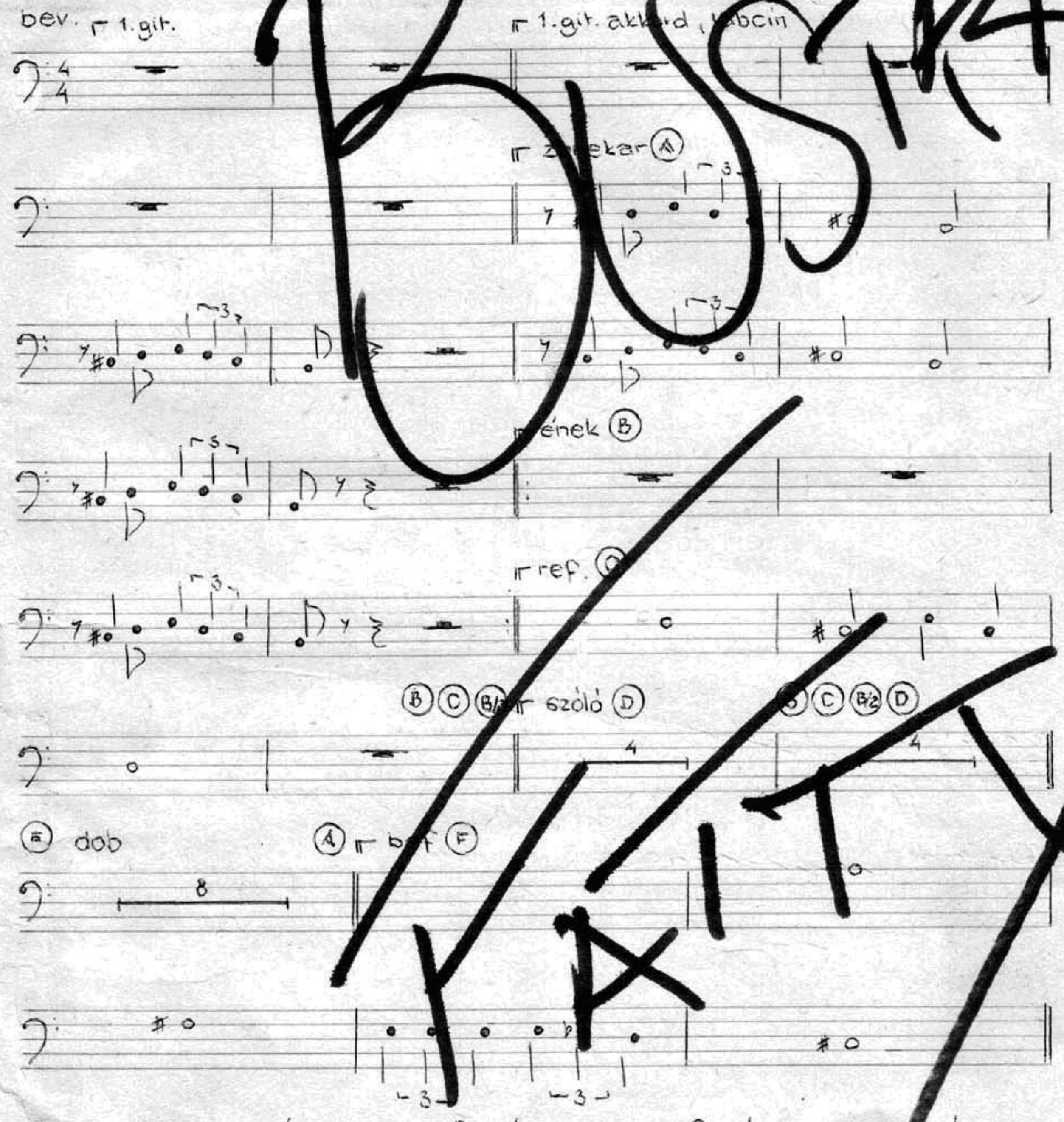
Már a tavalyi év elején, a turné szervezésekor biztos voltam benne, hogy ha a környékre jön a Corps, akkor el kell látogatnom a koncertre, mivel 2008-ban, első turnéjukkor elmulasztottam minden időpontjukat. A majdnem egy tucat állomásos európai turné harmadik állomása volt Bécs, azon belül is a Viper Room koncertterme. Itthonról sajnos egyedül kellett kilátogatnom, és mivel nem bíztam az egyszemélyes szerencsében, a vonatút helyett a buszozást választottam, amit csak ajánlani tudok mindenkinek, bár az ára húzósabb, mint a vonaténak. Egy kis térképet is rajzoltam a bécsi belvárosról, hogy eltaláljak a buszállomásról a helyszínre, majd vissza (ez utóbbira nem volt szükség). A gyalogút két helyen dőlt meg: a buszról leszállva vettem észre, hogy itt vagyok a vasútállomás mellett, ezért tettem egy kitérőt a parkba, ahol júniusban kedélyesen iszogattunk (erről a 2. számban lehet olvasni). A másik bonyodalmat az okozta, hogy eltévedtem – valamelyik kereszteződésnél továbbmehettem, ahol be kellett volna fordulni, de egy fél órás bóklászás után megtaláltam az utcát, igaz, a másik irányból. Sokáig nem is kerestem az utcában a helyet, mert egy hatalmas turnébusz állt épp be az udvarba, s a cégér is mutatta, hogy jó helyen járok.
Egyébként eszem ágában sem lett volna kimenni egyedül, de mivel a turnét a magyar illetőségű Scampkid Records szervezte, így nem teljesen ismeretlenek közé érkeztem. Furcsa is volt két magyar beszélgetése egy ausztrál zenekar és egy osztrák közönség mellett. Apropó, közönség: a nyárnak vége, és különben is a hétköznap közepén jártunk, nagyon sokan nem voltak, de az érkezőkön meg is látszott, hogy tudatosan jöttek: egy helyi streetcore banda mellett egy psychobillyben utazó angol zenekar is épp most turnézott Európában, ami vonzott néhány csónakhajú egyént is, akik közül a lányok nagyon szépek voltak. Podravka meg is jegyezte, hogy a psychós lányok régebben bizony skingirlök voltak, de hát változnak az idők. Nagyon tetszett, hogy az osztrákok nemcsak a koncertek, hanem a kiadványok után is nagyon érdeklődtek, a Corps-distro elég jól ment, főleg az új 12”-esre felvett, a turnénak nevet adó Bottle of Rock & Roll kislemezt kapkodták a bécsiek. A magam részéről itt költöttem el bakelitekre az Endless Summerről megmaradt euróimat.

Az előzenekarok nem igazán vonzottak, meg se néztem őket, az osztrák Crossfire egy dalára emlékszem, feldolgozták az Ultra violence-t, de körülbelül ennyi. A Corps viszont büntetett. Örülök neki, hogy a turné elején csíphettem el őket, mert még minden számot friss erővel játszottak, kíváncsi lennék, ez hogyan szuperált a turné végén, amikor az énekes már jó néhányszor elénekelte ezeket a dalokat. Sajnáltam, hogy egy-két nekem nagyon tetsző számot nem játszottak, ami csak azért volt zavaró, mert elég sok feldolgozás volt hallható, melyek helyett inkább kíváncsi lettem volna a sajátokra is. Legjobban azt a srácot sajnáltam, aki kb. 15-16 évesnek nézett ki, felment a színpadra stagedive-olni egyet, de nem volt elég körültekintő, és az üres térre ugrott le. Nem maradt lent sokáig, csak a fogait fájlalta, aztán pár perccel az eset után el is tűnt, mintha vérzett is volna, de remélem nem lett komoly baja. A legnagyobb megőrülés a 4-Skins Evil című számának feldolgozásán történt, hirtelen sok ember termett az első sorban, és mindenkinek singalongolni támadt kedve, de a magam részéről a feldolgozások közül legjobban az Ace of Spades tetszett. Kár, hogy az új lemez első számát, az All My Money-t nem hallgattam elégszer a koncert előtt, mert utólag a legnagyobb slágernek tartom. Egyáltalán nem bántam meg, hogy egyedül kimentem a koncertre, ennek is megvan a varázsa. Köszönet a Scampkidnek a szervezésért és a szállásért, na meg az esti ingyen backstage sörökért, aminek köszönhetően alkoholra sem kellett költenem. Egy élmény volt! Jövőre pedig ismét érkeznek az ausztrálok, immár harmadik európai látogatásuk lesz majd.

Lipót bácsi (Bad Manners - Purcsel) 2'50"

adagio 4 = 160

bev; téma 2x; ének 2x; ref; ének 2x; ref; ének; szaxi; ének 2x; ref; ének; szaxi; üres 2x; téma 2x; szaxi.

TROMBITA SZÓLÓ